

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 401

De verdwijning van den heer Couray.

25 Jan

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE VERDWIJNING VAN DEN HEER GOURAY.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons **20 of meer** omslagen van onze **drie** uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter, Buffalo Bill** of **Raffles** zijn, zenden wij **een of meer** keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen **niet lager** loopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I

Een zakenreis.

Joseph Gouray bezat te Londen een der grootste handelszaken, en zelfs in deze stad, waar men meer reusachtige fortuinen vindt, dan ergens anders ter wereld, werd zij bijzonder groot genoemd.

De oorlog had er niet weinig toe bijgedragen, zijn fortuin nog te vermeerderen en hij hoorde tot die categorie van menschen, die het voortreffelijk goed verstaan, de huik naar den wind te hangen, en als het ware schijnen voor te voelen wanneer de tijd gaat aanbreken, dat zij er verstandig aan zullen doen, dezen of genen voorraad snel van de hand te zetten, zoolang de prijzen hoog zijn, en van een ander artikel aan te koopen, daar hiervan de prijzen naar alle waarschijnlijkheid binnen enkele weken zeer aanmerkelijk de hoogte zouden ingaan.

Gouray had ook een bijzonder fijnen neus voor het rijzen en dalen van verschillende effecten en aandeelen, en hij behoorde tot die weinige gelukkigen, die op zijn minst een week te voren een daling van Amerikaansche spoorwegen, of rijzen van Mexikaansche mijnen weten aan te kondigen.

Op deze wijze had hij zijn fortuin, dat reeds aanzienlijk was, toen hij het van zijn vader erfde, nog voortdurend weten te vergrooten, en degenen die goed op de hoogte meenden te zijn, schatten het nu op minstens dertig millioen pond sterling.

Hoe groot het inderdaad was, kon niemand zeggen, en waarschijnlijk wist Gouray het zelf nauwelijks!

Hij dreef zaken op Spanje, Italië en Frankrijk, en zijn handelshuis had filialen in Boulogne en Nizza.

Vaak ging hij daar persoonlijk heen, want hij was een zeer werkzaam man, die de leer huldigde, dat het oog van den meester het paard vet maakt, en nog altijd alles in zijn zaken deed, wat hij zelf maar kon doen.

Op dit tijdstip dat ons verhaal begint, was Joseph Gouray ongeveer vijf en veertig jaar.

De bladen van dien tijd, die het geheimzinnige geval van zijn verdwijning bespraken — maar geen van die bladen heeft ooit de waarheid zelfs maar benaderd — beschreven hem als een rijzig gebouwd man, wiens haar reeds bijna geheel vergrijsd was met donkere tint, grijsblauwe oogen en een gestalte

die er op wees, dat hij zijn vrijen tijd aan de beoefening van eenige takken van sport besteedde.

Gouray was getrouwd en had twee kinderen, een jongen van twaalf jaar en een meisje van tien.

Hij bewoonde een prachtig huis in Grosvenor Lane, ingericht met een waarlijk vorstelijke weelde.

Een twaalftal bedienden waren noodig om dit huishouden te besturen, onder toezicht van een deftigen butler.

Het was op een prachtige dag in het begin der lente, toen Joseph Gouray aanstalten maakte voor een zakenreis door een groot gedeelte van Frankrijk.

Het was zijn plan, zijn filialen te Boulogne en te Nizza persoonlijk te gaan bezoeken, zooals hij ieder jaar placht te doen, en tevens nieuwe relaties te Parijs aan te knopen.

Slechts intieme vrienden wisten dat hij daar eenige vertegenwoordigers van de Sovjet-Republiek dacht aan te treffen, ten einde zakenrelaties met hen aan te knopen.

Inderdaad was Joseph Gouray een van de eerste Engelschen geweest, die zeer goed hadden ingezien, dat op den duur de gespannen toestand tusschen Engeland en het Rusland der communisten onmogelijk kon voortduren, en dat men vroeg of laat de economische betrekkingen tusschen de beide landen weder tot stand zou moeten brengen.

Zelfs was hij er reeds in geslaagd, zich te verzekeren van een paar zeer omvangrijke bestellingen ten dienste van het roode leger, die hij zich gehaast had aan te nemen, want Gouray kleefde een beginsel aan, dat hij nimmer verloochende en dat gekenschetst werd in de zinspreuk van dien ouden Romein „*Pecunia non olet*”.

Voor de deur van het prachtige gebouw stond een auto te wachten, waarvan hij tijdens zijn reis gebruik zou maken en die hem om te beginnen naar Dover zou brengen.

Het was een Peugeot, van niet al te groot formaat maar sterk en snel en dat was voor het doel van den grooten zakenman, namelijk om zich snel en goedkoop te kunnen verplaatsen, ruimschoots voldoende.

In de meeste gevallen bestuurde Gouray als hij op reis was zijn auto zelf en stelde hij het buiten de diensten van een chauffeur.

Maar Brace, de chauffeur, die sederte en jaar bij hem in dienst was, zou hem ditmaal naar Dover

rijden en vandaar met den trein terug keeren, daar mevrouw Gouray het niet zonder zijn diensten zou kunnen stellen, gedurende de afwezigheid van haar man, die minstens een maand zou duren.

Gouray echter kende de wegen in Frankrijk zeer goed, minstens even goed als zijn eigen land en hijzelf had dus de diensten van Brace, die trouwens vreemd was in Frankrijk, niet noodig.

Om half elf in den morgen ging de deur van het groote huis open en Gouray verscheen boven aan de lage stoep, die naar het breede pad voerde, dat door den tuin liep, welke het huis van den weg scheidde.

Hij droeg een valies in de hand en achter hem was de eerwaardige butler zichtbaar die er eveneens een droeg, maar het nu overhandigde aan den huis-knecht, die het in de auto zou dragen.

Brace, een nog jonge man, zat onbewegelijk achter het stuurwiel en keek links noch rechts.

Gouray daalde de trap af, ging het tuinpad over, schreed door het openstaande hek, en wendde zich daar nog eens om, teneinde een blik naar een raam op de eerste verdieping te werpen, waarvan de gordijnen terzijde geschoven waren, en waar een bevallige vrouw in den bloei van haar jaren en twee kinderen zichtbaar waren, die hem vaarwel toe-wuifden.

Gouray hief op zijn beurt de hand op, om hen toe te wenken, en daarop nam hij vlug in de auto plaats.

De knecht zette het tweede valies aan zijn voeten, sloot het portier, en bleef in eerbiedige houding staan, totdat de auto een vijftigtal meters verder was.

Toen pas draaide hij zich op zijn hielen om, sloot het hek, wipte de stoep op, en verdween in het huis.

Joseph Gouray was zijn zakenreis begonnen, waarvan hij nimmer zou terugkeeren...

Hij had den chauffeur last gegeven, snel te rijden, want de boot zou nauwkeurig op tijd vertrekken, en de wagen moest nog worden ingeladen.

Maar Brace was een uitmuntend chauffeur en de wagen reed met een snelheid van vijf en vijftig mijlen in het uur over den breeden straatweg, die Londen en Dover verbindt.

Gouray had reeds van te voren voor zijn passage-billet en de noodige passen gezorgd, en hij behoefde

dus niets anders meer te doen, dan zijn reiswagen te laten inladen.

Hij bereikte de Londensche havenstad een half uur voor het vertrek van de kanaalboot, en was juist bijtijds, want een paar minuten later zou men de auto niet meer hebben kunnen inladen.

Brace wachtte tot alles gereed was, en voegde zich toen bij zijn meester, om hem mede te deelen, dat de wagen zich veilig aan boord bevond.

„Het is goed, Brace! Keer dan nu aanstonds naar Londen terug. Mijn vrouw zal je wel noodig hebben vanavond — als ik mij niet vergis wil zij de *soirée* bij gravin Kilmanec bezoeken. Zorg dat de wagens steeds goed in orde zijn en rijd voorzichtig. En nu ga maar — over een kwartier vertrekt je trein.”

Brace nam zijn pet af, en wendde zich daarop om, teneinde zich naar het station te begeven, dat in de onmiddellijke nabijheid van de aanlegplaats der kanaalboot ligt.

Gouray kocht wat reislectuur aan een boekenstalletje, en vervolgens scheepte hij zich in.

De boot lichtte juist op het aangegeven vertrekur het anker, en volbracht den overtocht nog binnen den normalen tijd, want zij had alles met zich mede — de wind zoowel als het tij.

Te Calais aangekomen werd de auto ontladen en van dit tijdstip af zou Gouray zich steeds van dit voertuig bedienen, teneinde zijn verschillende zakenvrienden te gaan bezoeken, en in verscheidene steden van Frankrijk nieuwe handelsrelaties aan te knopen.

Hij deed allereerst Parijs aan, vertoefde daar eenige dagen, vond er echter niet de beide vertegenwoordigers van de Sovjet-Regeering, maar daarentegen wel een mededeeling, waaruit bleek dat hun reis door onvoorziene omstandigheden eenige dagen had moeten worden uitgesteld — maar dat zij er stellig op rekenden, den Engelschen groothandelaar over een week in het Grandhotel aan den Boulevard de Capucines te ontmoeten.

Gouray besloot van deze omstandigheid gebruik te maken, eerst een paar zakenvrienden in het zuiden van Frankrijk te bezoeken.

Hij vertrok dus, na met een paar zakenvrienden afspraken te hebben gemaakt, naar Boulogne, waar hij nog dienzelfden dag aankwam.

Gouray had de gewoonte, zijn bezoeken nooit

van tevoren aan te kondigen, en zijn ondergeschikten „onverwacht op het dak te vallen” zooals deze het uitdrukten, en zoo zagen dan ook de talrijke employés van het filiaal te Boulogne hun schatrijken chef eensklaps komen opdagen in zijn eenvoudigen reiswagen, den kleinen Peugeot.

Gouray, die voortreffelijk Fransch sprak, verichtte hier wat hij te doen had, zag de boeken in, controleerde alles met blikken, voor welke niets verborgen kon blijven, deelde lof en blaam uit, en zette daarop zijn rondreis voort.

Hij verliet Boulogne weder des morgens, en bij den portier van het hotel waar hij logeerde, liet hij de boodschap achter, dat hij denzelfden avond nog zou terug keeren.

En van dat tijdstip af begint de zonderlinge reeks voorvallen, waarvan er slechts weinige bekend zijn geworden, zoowel aan de politie van Frankrijk en Engeland, als aan het groote publiek, en die vooraf gingen aan de geheimzinnige verdwijning van Joseph Gouray, den Londenschen multimillionair.

Wat er inderdaad met hem geschied is — dat weten slechts zeer weinige personen en voor de rest is het maandenlang een gissen en tasten gebleven.

Onder degenen, die weten, wat men noemt weten, bevinden zich John Raffles, de Gentleman-Inbreker, de langgezochte vijand van Scotland Yard, zijn trouwe vriend Charly Brand en zijn onafscheidelijke chauffeur James Henderson, die aan wel haast alle gevaarlijke avonturen van zijn meester een werkzaam aandeel nam, en wiens ontzaglijk sterke vuist reeds menigmaal een oplossing had gebracht, waar iedere uitkomst verloren scheen.

Zooals dus gezegd, had Gouray des morgens zijn hotel in Boulogne verlaten, steeds gezeten in zijn reiswagen.

Daarna zag men hem nog eenige malen, en dan niets meer!

Een autoverhuurder en garagehouder te Marquise, een klein stadje, niet ver van Boulogne gelegen, is een van de weinigen, die met zekerheid kan zeggen, dat hij Joseph Gouray heeft gezien na diens vertrek uit Boulogne.

Zeker is, dat Gouray in den avond van dien dag waarop hij vertrok, niet in zijn hotel terugkeerde, ofschoon hij dit toch had beloofd.

Den volgenden dag echter verscheen hij, zooals

de dagbladen destijds meldden, te Marquise, in de garage van een auto-verhuurder, en bood den man zijn Peugeot te koop aan.

De koop werd voor vijftien duizend francs gesloten en de garagehouder beloofde, dat hij den volgenden dag naar Boulogne zou komen, om daar Gouray te ontmoeten, in een groot hotel, om hem de koopsom uit te betalen.

Maar terwijl dit geschiedde, en er nog wat over den prijs onderhandeld werd, kwam er een zeer groote reiswagen, waarin drie heeren gezeten waren, volgens hun uiterlijk Engelschen, de garage binnen rijden.

En Joseph Gouray, die nu zonder automobiel was, daar hij de zijne verkocht had, nam dankbaar

het aanbod van de drie Engelschen aan, om hem naar Boulogne terug te rijden.

Hij stapte in de grijze auto en de vier mannen gingen heen.

En Gouray werd sindsdien niet meer gezien....

Dit alles kon men in de bladen van dien tijd lezen, die een dag of wat later uitkwamen.

De politie stelde een grondig onderzoek in — vruchteloos evenwel — zij ontdekte alleen, dat Joseph Gouray gewend was zeer groote sommen bij zich te dragen, en dat was alles.

Maar de Engelsche groothandelaar was verdwenen en bleef verdwenen — en zijn zaak werd gerangschikt bij de vele anderen, die voor alle tijden onopgelost schenen te moeten blijven....

Wenscht ge een fijne cigaret?
Koopt Dubec 3.

HOOFDSTUK II.

Het onderzoek.

Er waren ongeveer vier dagen verlopen sedert de geheimzinnige verdwijning van Joseph Gouray, toen zich een deftig gekleed heer van middelbaren leeftijd aan het prachtige heerenhuis in Grosvenor Lane kwam aanmelden, en aan den bediende, die hem de deur opende, verzocht, bij mevrouw Jane Gouray te worden toegelaten.

De man scheen een oogenblik te aarzelen, keek naar de kleederen van den heer en zeide toen weifelend:

„Ik weet niet of mevrouw vandaag ontvangt...”

„Zeg haar maar dat het in de zaak van mijnheer Gouray is — ik kan haar misschien eenige mededeelingen doen, die niet geheel en al van gewicht ontbloot zijn.”

Dit scheen den bediende aan te sporen, zich haastig te verwijderen, na den bezoeker in een kleine ontvangkamer te hebben gelaten, en een oogenblik later keerde hij terug met het verzoek, hem naar het vertrek van mevrouw Gouray te willen volgen.

Jane Gouray was zeer bleek, en het was maar al te duidelijk aan haar te zien, dat de berichten in de bladen betreffende de verdwijning van haar echtgenoot haar ten zeerste ontsteld hadden.

Ook zij moest wel overhellen tot de overtuiging, dat haar man vermoord en uitgeplunderd was, door de drie mannen, die te Marquise met hun auto in de garage van monsieur Tourette waren verschenen.

Haar oogen waren rood omrand, en in de trillende vingers hield zij een kanten zakdoek.

Zij kon hoogstens vijf en dertig jaar zijn, maar zij was nog zeer schoon, ondanks de doodelijke bleekheid, die haar gelaat overtoegen had.

Zij keek den bezoeker een oogenblik vragend aan,

die op den drempel van de deur was blijven staan, en zeide op zachten toon:

„Gij wenscht, mijnheer?”

„Ik wensch u te spreken over — de zaak van Marquise, mevrouw!” antwoordde de bezoeker op zachten toon.

„Komt gij — komt gij vandaar?”

„Ik kom uit die streek, mevrouw.”

„En kunt gij — kunt gij mij eenig bericht geven omtrent mij ongelukkigen echtgenoot?”

„Bedrieg u niet met een valsche hoop, mevrouw, — mijn inlichtingen zijn wellicht van zeer weinig waarde voor u — en toch geloof ik, u misschien van eenigen dienst te kunnen zijn. Daarvoor is het echter noodig, dat gij mij eenige inlichtingen verschaft, en daartoe kwam ik bij u.”

„Zijt gij een detective, mijnheer?”

Er speelde een zonderlinge glimlach op de dunne lippen van den bezoeker, toen hij antwoordde:

„Hoogstens amateur-detective, mevrouw — zoo nu en dan, als de lust mij er toe drijft, om mij met deze of gene zaak te bemoeien. Vrees echter niet, dat gij te doen hebt met een van die ijdele diletantanten, die meestal zelf meer bederven dan zij kunnen goed maken met hun zoogenaamde onderzoekingen. Kan ik u een oogenblik onder vier oogen spreken? Wat ik u heb mede te deelen, is niet geschikt voor andere ooren dan de uwe.”

„Laat mij een oogenblik alleen, Douglas en Mary,” zoo richtte Jane Gouray zich tot haar kinderen. „Ik moet met dezen heer spreken over papa.”

„Komt hij hem ons terug brengen, mama?” vroeg het kleine meisje met tranen in de oogen.

Maar de bezoeker schudde ernstig het hoofd en antwoordde, voor Jane iets kon zeggen:

„Reken daar niet op, lief kind. Ik vrees. . . . maar toch beloof ik je, dat ik mijn uiterste best zal doen.”

De twee kinderen werden door den bediende buiten het vertrek geleid, en Jane Gouray bleef met haren bezoeker alleen.

Zoodra de deur achter het drietal was dicht gevallen, trad Jane Gouray op den bezoeker toe en vroeg:

„Gij zijt ongetwijfeld een detective, mijnheer.”

„Diezelfde vraag is zoeven reeds door den bediende tot mij gericht, mevrouw,” antwoordde de bezoeker glimlachend. „Ik geloof niet, dat ik er bevestigend op zou kunnen antwoorden, in aanmerking nemende, welke beteekenis gij waarschijnlijk aan dat woord hecht. Ik behoor namelijk niet tot de officieele politie.”

„Maar waarom. . . .,” begon Jane.

„Waarom ik mij dan met deze zaak bemoei, mevrouw?” vulde de bezoeker den zin aan. „Dat zult gij aanstands duidelijk genoeg inzien! Ik heb er meer mee te maken dan gij en de politie te Boulogne en te Londen op dit oogenblik zal kunnen vermoeden.”

De jonge vrouw keek den ander een oogenblik verwonderd aan en hernam toen:

„Maar gij wilt mij toch zeker uw naam zeggen?”

„Dien zult gij aanstands vernemen, mevrouw — laten wij voorloopig aannemen, dat ik Brown heet. Het voornaamste is, dat ik ben hier gekomen om u mijn diensten aan te bieden — waarvoor ik mijn bijzondere redenen heb.”

„Maar gelooft gij, mijnheer, dat gij dit vreese-lijke raadsel zult kunnen oplossen.”

„Misschien, mevrouw! Vlei u evenwel niet met een hoop, die misschien ijdel zal blijken te zijn.”

„De politie te Boulogne schijnt de zaak als hope-loos te beschouwen, mijnheer,” riep de ongelukkige vrouw uit. „En ikzelf. . . .”

Zij voltooide den zin niet en barstte in tranen uit.

De bezoeker liet aan die droefheid den vrijen loop en hernam toen op ernstigen toon:

„Het dient tot niets mevrouw, u verwachtingen voor te spiegelen, die zeer waarschijnlijk toch niet verwezenlijkt zullen worden. Indien uw man nog tot de levenden behoorde, zoudt gij reeds iets van hem hebben moeten vernemen, dunkt mij!”

„Dat heb ik ook tot mijzelve gezegd, mijnheer,” hernam Jane met gesmoorde stem. „De ellendelingen

hebben hem zeker, na hem te hebben uitgeplunderd, in een diep ravijn geworpen.”

„Dat is ook mijn veronderstelling, mevrouw, ofschoon de politie thans reeds vier dagen zonder ophouden in de weer is om het stoffelijk overschot op te sporen. De streek tusschen Boulogne en Marquise is rijk aan hooge heuvels en diepe ravijnen, en het is zeer wel mogelijk en zelfs waarschijnlijk dat de drie schurken, die hem hebben overgehaald om met de auto naar Boulogne te rijden, zijn lijk hebben doen verdwijnen door het in een van de ravijnen te werpen. In ieder geval kan het langen tijd duren, voor de politie al deze kloven en ravijnen heeft afgezocht.”

„Maar mijnheer, acht gij het dan volkomen onmogelijk, dat die ellendelingen mijn man ergens anders hebben heen gevoerd en hem hebben opgesloten, in de hoop, dat zij van mij een hoogen losprijs zouden kunnen eischen.”

„Dat heb ik ook reeds overwogen, mevrouw — maar ik begrijp niet, waarom de bandieten dan zoo lang zouden hebben gewacht. Het staat voor mij vast dat zij omtrent den persoon van uw man zeer goed op de hoogte waren en niet alleen zijn naam kenden maar ook alle omstandigheden van zijn leven en natuurlijk van zijn groote rijkdommen! Indien zij inderdaad chantage hadden willen plegen, dan zou niets dus gemakkelijker zijn gevallen, dan dit reeds den tweeden dag te doen — en van hun standpunt beschouwd, zouden zij er zelfs goed aan doen, geen tijd verloren te laten gaan, maar aanstands handelend op te treden.”

„Dus — gij kunt mij geen hoop geven, mijnheer?” vroeg Jane met tranen in de oogen.

„Ik durf het niet, mevrouw,” antwoordde de bezoeker ernstig. „Maar al zal het niet mogelijk zijn, u uwen echtgenoot en uw kinderen hunnen vader terug te geven, zoo moeten wij toch de misdadigers treffen.”

Jane richtte zich hoog op bij het hooren van deze woorden en riep met vlamme oogen uit:

„Gij hebt gelijk, mijnheer. Gij hebt duizendmaal gelijk en ik zal niet rusten, al moest het mij mijn fortuin kosten, voor ik de laffe moordenaars aan de politie overgeleverd heb.”

„Gij zoudt dus van mijn hulp om dit doel te bereiken, gebruik maken, mevrouw?”

„Van ganscher harte, mijnheer.”

„Misschien zult gij over tien minuten anders spreken,” hernam de bezoeker op zachten toon. „Maar voor ik verder ga, zult gij mij wel willen toestaan, u eenige vragen te stellen, nietwaar?”

„Ga uw gang, mijnheer. Ik heb niets te verbergen.”

„Dat begrijp ik volkomen, mevrouw. De bladen verzekeren, dat uw man de gewoonte had op zijn zakenreis zeer veel geld bij zich te hebben. Ik meen zeker te weten, dat dit inderdaad het geval was — maar ik vernam uit uw mond gaarne de bevestiging daarvan.”

„Het is zoo, mijnheer, en ik heb hem in den laatsten tijd, toen men overal van treinberoovingen en moorden las, herhaaldelijk dringend gevraagd, deze gewoonte toch na te laten.”

„Het schijnt van tamelijk veel bekendheid te zijn geweest, dat uw man deze gewoonte had?”

„Onder zijn zakenvrienden zeker.”

„Wist niemand hier in huis dit, behalve gijzelf natuurlijk?”

De jonge vrouw aarzelde even met haar antwoord, voor zij zeide:

„Dat weet ik niet zeker — maar ik geloof het haast wel! Wij hebben veel bedienden, en het is wel te denken, dat zij op dergelijke zaken letten.”

„Zijn zij reeds lang in uw dienst?”

„De meesten langer dan tien jaar. Er zijn er eenigen bij met vier jaren diensttijd en dan nog enkelen van een of twee jaar.”

„Waren zij allen van goede getuigschriften voorzien?”

„Hun getuigschriften waren voortreffelijk. Ik had daar zeer in het bijzonder op gelet.”

„Was het bekend, dat uw man op reis zou gaan naar Frankrijk?”

„Ik geloof tenminste dat hij er op de club over gesproken had.”

„En hier in huis?”

„Twee dagen voor zijn vertrek wist iedereen het.”

„Uw man maakte die reizen zeker tamelijk regelmatig?”

„Ja, om de drie maanden.”

„En volgde hij steeds dezelfde route?”

„Zoo goed als, mijnheer. Hij ging meestal eerst naar Parijs, om zich vervolgens naar Nizza en dan weer over Parijs naar Boulogne te begeven. Vandaar ging hij naar Calais en scheepte zich in die Fransche havenplaats weder in naar Dover.”

„Maakte hij daarbij steeds gebruik van zijn auto?”

„Dat deed hij pas sedert een jaar ongeveer.”

„Nam hij nooit een chauffeur mede?”

„Slechts zelden. Hij chauffeerde zelf uitstekend en hij reed veel liever alleen. Hij kende de groote wegen van Frankrijk voortreffelijk.”

„En de zijwegen?”

„In mindere mate, maar ik geloof toch niet, dat hij spoedig verdwalen zou. Hij sprak daarenboven uitstekend Fransch, bijna zonder accent.”

De bezoeker zweeg eenigen tijd en verzonk in nadenken.

Toen hief hij het hoofd weder op, keek Jane Gouray strak aan en vroeg:

„Hebt gij uzelf wel eens afgevraagd, mevrouw, wat wel de reden kon zijn dat uw man des avonds niet naar Boulogne is teruggekeerd, ofschoon hij dat aan den hotelier had verzekerd en hij ook bijna al zijn bagage in dat hotel had achtergelaten?”

„Ik kan het u niet zeggen, mijnheer.”

„Ik geloof, dat ik het weet,” hernam de bezoeker langzaam. „Maar daarover straks nader. Ik wilde u nog eerst vragen, of gij kunt bevroeden waarom uw man, zoo rijk, en die zooveel geld bij zich had, er toch wel toe gekomen kan zijn, zijn auto, waarvan hij zooveel nut had, in een betrekkelijk onbeduidend plaatsje als Marquise, waar hij eigenlijk volstrekt niets te maken had, voor betrekkelijk weinig geld te verkoopen?”

„Dat heb ik mijzelf ook al afgevraagd, mijnheer, en ik heb mijzelf geen antwoord op die vraag kunnen geven!” antwoordde Jane Gouray. „Hij was gehecht aan de auto, al was zij niet nieuw meer, en toen hij uit Londen vertrok, dacht hij er volstrekt niet aan, den wagen te verkoopen. Ik weet niet wat ik daarvan denken moet.”

„Ik weet het, mevrouw,” hernam de bezoeker langzaam. „Uw man moest zijn wagen verkoopen om aan geld te komen. Hij had letterlijk niets meer, behalve die auto.”

„Maar hoe is dat mogelijk, mijnheer? Hoe was hij dan al zijn geld in die vier dagen kwijt geraakt?”

„Ik had het hem afgenomen, mevrouw. Hier is het geld, hier zijn de sieraden. Ik wil en ik kan ze niet langer behouden, na wat er later is voorgevallen.”

Met deze woorden, op doffen toon uitgesproken, had de bezoeker zijn hand in den borstzak gestoken en er een portefeuille van zwart, glimmend leder,

benevens een met een zijden koord dichtgebonden zakje uitgenomen. En nu legde hij portefeuille en zakje op de tafel neer en bleef met gebogen hoofd wachten.

Jane Gouray was zeer bleek geworden en keek den zonderlingen bezoeker met starenden blik aan.

Toen kwam het op heeschen toon over haar lippen, waaruit al het bloed was weggevloeid:

„Gij. Gij hebt . . . . Wie zijt ge dan?”

„Ik ben John Raffles, mevrouw. Ik ben de Gentleman-Inbreker,” antwoordde de bezoeker rustig en hij hief het hoofd eensklaps weder op en keek Jane met zijn groote, grijze oogen uitvorschend en zonder eenige vrees aan.

De jonge vrouw, geheel ontdaan door deze plotse mededeeling, waarop zij allermintst was voorbereid, liet zich op een stoel neervallen en opende als werktuigelijk en met trillende hand het kleine zakje, waaruit zij achtereenvolgens een fraai gouden horloge, een diamanten doekspeld, een paar zeer fraaie diamanten ringen en nog enkele kleine voorwerpen van waarde haalde.

Zij legde dit alles op de tafel, na de voorwerpen met een enkelen blik te hebben beschouwd en toen kwam het nauwelijks hoorbaar over haar bleeke lippen:

„Als gij de waarheid spreekt, mijnheer — en ik betwijfel het niet — waarom komt gij dan hier, om mij dit alles te zeggen? Wat wilt gij van mij?”

„Ik wil niets anders, dan u behulpzaam zijn,” antwoordde de Groote Onbekende bedaard. „Ik wil het u volstrekt niet verzwijgen, dat ik van de zeven en dertig duizend francs, welke ik aan goud en bankpapier op uw man vond, evenmin als van deze sieraden, ooit een cent zou hebben terug gegeven — wanneer dat andere niet geschied was. Maar nu er voor mijn gevoelen een zekere samenhang bestaat tusschen deze berooving van uw man en het noodlot, dat hem kort daarna achterhaalde — nu kan ik dat geld en deze juweelen niet in mijn bezit houden, al zweer ik u, dat zij in mijn handen slechts tot een goed doel zouden zijn aangewend.”

Eenigen tijd bleef het stil in het vertrek.

Door verschillende gevoelens overweldigd, bleef de jonge vrouw een oogenblik roerloos zitten, strak voor zich uitstarend en schijnbaar zonder acht te slaan op de aanwezigheid van den bezoeker.

Toen richtte zij langzaam den blik op den man,

die tegenover haar stond en vroeg op zachten toon:

„Spreekt gij nu de waarheid?”

„Dat zweer ik u, mevrouw.”

„Zeg mij dan, waarom gij mijn man bestolen hebt en onder welke omstandigheden?”

„Wat het eerste deel van uw vraag betreft, mevrouw,” begon Raffles — „daarop kan ik alleen moeilijk antwoorden. Waarom ik hem bestal? Wel, om dezelfde reden, waarom ik zooveel andere buitengewoon rijke lieden heb bestolen! Om mij te verrijken en het aldus verworven geld te besteden tot leniging van den nood der vertrapten en ellendigen, om de paria's der maatschappij die dit zonder schuld geworden zijn, bij te staan en om onrecht te wreken.”

„Gij wist dus, dat mijn man zich naar Frankrijk zou begeven?”

„Ik wist er niets van, mevrouw — het was louter toeval, dat ik hem in Frankrijk ontmoette — ja sterker nog: ik kende niet eens zijn naam op het oogenblik, dat ik hem de zaken afnam, die gij daar ginds voor u op tafel ziet liggen. Pas naderhand begreep ik uit den samenhang, wie de man was, dien ik, totaal uitgeplunderd en nog alleen slechts in het bezit van zijn auto en de papieren, die hij noodig had, om zijn identiteit te bewijzen, achterliet op den straatweg tusschen Calais en Marquise. En aanstonds, nadat ik dezen samenhang begrepen had, rijpte in mij het plan, u behulpzaam te zijn bij het straffen van de misdadigers! Het is waar — ik ben een dief — een inbreker — — maar ik ben er trotsch op, dat men mij tevens een gentleman noemt en nog nimmer kleefde er een druppel bloed aan mijn vingers. En om geheel vrij tegenover u te staan, breng ik u alles wat ik uw man afnam, weder terug. En thans wacht ik het antwoord op mijn vraag, of gij nog altijd van mijn hulp gediend zijt, nu gij weet, wie ik ben.”

De jonge vrouw gaf niet aanstonds antwoord.

Een storm van gewaarwordingen raasde in haar binnenste.

Zij had reeds van John Raffles gehoord — tot in den huiselijken kring was er over hem gesproken, en wanneer zij de somtijds fantastisch overdreven verhalen van zijn heldendaden vernam, kon zij zich nimmer weerhouden, een soort vage bewondering in haar binnenste te koesteren voor dezen stoutmoedigen ridderlijken avonturier, die begiftigd scheen te zijn

met een haast bovennatuurlijke macht, en die nog pas kort geleden met zooveel succes den strijd had aangebonden met het New-Yorksche geboefte.

Ja, wel moest deze man beschikken over een wonderbaarlijke macht, want hoe was het anders mogelijk, dat hij zich thans reeds hier bevond, terwijl de Engelsche bladen nog slechts vier dagen geleden het bericht brachten, dat de Gentleman-Inbreker er in geslaagd was met zijn vliegmaschine uit Amerika te ontvluchten.

En dat de man niet loog, bleek uit zijn geheele optreden.

Het was immers juist iets voor John Raffles haar een kapitaal van zeven en dertig duizend francs en voor een waarde van tien duizend francs aan juweelen terug te brengen, alleen omdat zijn kieschheid hem verbood, ze te behouden.

Zij werd hevig heen en weer geslingerd tusschen haar ingeboren ontzag voor de wet en tusschen haar bewondering voor de handelwijze van dezen man.

Daar kwam nog iets bij.

Deze lang gezochte Gentleman-Inbreker, op wiens aanhouding nog altijd een premie van duizend pond sterling was vastgesteld, kwam zich hier, geheel alleen in haar huis wagen, noemde zijn naam, bekende den diefstal, dien hij gepleegd had en leverde zich aldus op genade en ongenade aan haar over, alleen vertrouwend op haar vrouwelijk gevoel, dat haar zeker wel den goeden weg zou wijzen.

En Jane Gouray had geen vrouw moeten zijn, als de sluimerende bewondering voor alles wat romantisch en stoutmoedig is, niet de overhand in haar had behouden, met het zeer duidelijke besef, dat zij onmogelijk in staat zou zijn, dien man, die haar blindelings scheen te vertrouwen, ofschoon hij haar in het geheel niet kende, te verraden en aan de politie over te leveren.

En nog was dit niet alles.

Wanneer de verhalen betreffende Raffles maar voor de helft waar waren, zou zij, wanneer zij zijn hulp aanvaardde, zich den bijstand verzekeren van een man, die in schranderheid, moed en koelbloedigheid zelfs onder de beste detectives vruchteloos zijns gelijke zocht.

Hij had thans ridderlijk tegenover haar gehandeld — hij had zichzelf groot nadeel berokkend door haar het gestolene terug te brengen — zij aarzelde niet langer.

Jane Gouray stond op, deed snel een paar passen op Raffles toe, maakte een gebaar, alsof zij hem de hand wilde toesteken, maar liet die snel weder vallen, toen zij bespeurde, dat haar bezoeker het gebaar met opzet of inderdaad niet opmerkte, en zeide toen op zachten toon:

„John Raffles — wat gij gedaan hebt, keur ik onder geen enkele omstandigheid goed. Dit stel ik voorop, opdat gij nauwkeurig zult weten, wat gij aan mij hebt! Maar nu gij dit eenmaal weet, wil ik u zeggen, dat ik uw hulp aanneem, en met beide handen.”

Raffles wilde iets zeggen, maar hij zweeg eensklaps, stond vlug op en sloop snel en geruischloos naar de deur.

Hij trok haar vlug open, keek links en rechts in de gang en sloot haar toen weder, om langzaam naar zijn plaats terug te keeren.

„Neem mij niet kwalijk,” mompelde hij op zachten toon, „ik dacht — ik meende iets te hebben gehoord — ik kan mij vergist hebben.”

Hij keek Jane recht in het gelaat en hernam: „Gij hebt mijn hulp aangenomen, mevrouw — ik hoop in staat te zijn, u te kunnen bewijzen, dat gij daar geen berouw van behoeft te hebben.”

HOOFDSTUK III.

In groot gevaar.

Weer bleef het een oogenblik stil in het vertrek en daarop hernam Raffles, die weder had plaats genomen:

„Gij hebt mij zooeven reeds eenige vragen beantwoord, mevrouw, maar ik acht het noodzakelijk, nog nader op enkele bijzonderheden in te gaan.”

„Vraag slechts mijnheer — ik zal u alles zeggen wat ik weet!”

„Welnu dan — was uw man gewend, u van uit den vreemde te schrijven, als hij zakenreizen deed?”

„Hij schreef bijna geregeld om den dag, nu eens een paar woorden, dan weder een langeren brief.”

„Deed hij dat ook dezen keer?”

„Ja.”

„Van wanneer dateert zijn laatste schrijven?”

„Ik ontving het uit Parijs. Mijn man verzond het een dag voor hij over Boulogne en Calais dacht terug te keeren.”

„Stond er iets bijzonders in den brief? Gij moet mij deze vraag niet euvel duiden. Ik denk er niet aan, mij in uw huiselijke aangelegenheden te dringen, maar wellicht bevatte de brief een aanwijzing, die ons van nut zou kunnen zijn.”

„Er stond weinig anders in, mijnheer, dan dat mijn man voornemens was, nog eenige zaken in Boulogne af te doen en vervolgens met de auto den straatweg naar Calais te volgen.”

„Hij heeft dit programma ook gevolgd, mevrouw, tot zijn noodlot hem John Raffles in de armen dreef,” hernam de Groote Onbekende met een vaag glimlachje. „Ik zal u niet vermoeien met een beschrijving van de berooving zelf. Het had zeer weinig om het lijf. Uw man had onderweg een groote uitspanning aangedaan om daar een verfrissing te gebruiken en van die gelegenheid maakte ik ge-

bruik om hem alles af te nemen en ik verzeker u, dat ik er volstrekt geen spijt van had, want ik vernam later hoe buitensporig rijk uw echtgenoot was. Hoe het zij, de drie schelmen in hun grijze auto moeten zijn gangen voortdurend zijn nagegaan en hem slechts een oogenblik uit het oog hebben verloren, toen hij zich in de uitspanning bevond.”

„Maar er is een ding, dat ik volstrekt niet begrijp, mijnheer,” riep Jane uit. „Met welk doel hebben de drie ellendelingen mijn man vermoord, die immers niets meer van waarde bij zich had?”

Raffles dacht een oogenblik na, voor hij antwoordde:

„Dat heb ik ook niet aanstonds begrepen, mevrouw, maar ik vermoed, dat de ellendelingen hem aanstonds gedood hebben, volstrekt niet wetend, wat er was voorafgegaan en in de veronderstelling, dat hij een zeer groot bedrag en nog alle kostbaarheden bij zich had.”

Geruimen tijd bleven Jane en John Raffles zwijgend tegenover elkander zitten, totdat de jonge vrouw hernam:

„Zeg mij eens, John Raffles, op welke wijze denkt gij wel te handelen, om eenig licht in deze duistere zaak te brengen?”

„Heel eenvoudig, mevrouw. Ik zal zoo spoedig mogelijk naar Boulogne terugkeeren, waar ik een paar zeer goede vrienden heb achter gelaten, die daar tijdens mijn afwezigheid hun onderzoek onophoudelijk hebben voortgezet.”

„Maar zal men u daar ginds niet aanstonds verdenken?”

Raffles glimlachte toen hij ten antwoord gaf: „Dat is niet zeer waarschijnlijk, mevrouw. Ik zal wel een vermomming aannemen, die het vol-

komen onmogelijk maakt, mij te herkennen. Ik heb het er nu eenmaal op gezet deze zaak tot klaarheid te brengen. Ik stel belang in het lot van den man, dien ik tot mijn slachtoffer had uitgekozen. Ik zal zoo spoedig mogelijk vertrekken en ik laat het u aanstonds weten, wanneer ik iets ontdekt heb. Dat is zeker, elken dag die verstrijkt zonder dat men het lichaam van uw man terug vindt, kan uw hoop doen verlevendigen, dat hij toch wellicht niet vermoord is en dat de schurken hem hebben ontvoerd en hem ergens hebben opgesloten, teneinde hem te dwingen, een cheque tot een zeer hoog bedrag te teekenen, want dat wil ik u wel zeggen, dat ik zijn chequeboekje in zijn zak heb laten zitten. Het was voor mij toch van geen waarde. Ik heb...."

Eensklaps hield Raffles op.

Zijn oogen hadden een staalharde uitdrukking gekregen.

Zijn lippen waren een weinig vaneen geweken en lieten glinsterende, kleine sterke tanden bloot.

Hij zat er onbewegelijk, het gelaat half naar de deur gewend, de rechterhand op den revolverzak.

Jane keek hem verwonderd aan en vroeg op zachten toon:

„Wat is er?"

„Stil, mevrouw. Stil, ik hoor iets en wel iets zeer verdachts. Ik ben zeer kundig in het onderscheiden van voetstappen en ik durf er wel wat onder verwedden, dat de voetstappen, die daar zoo steels naderen, die van agenten van politie zijn, waarvan ik er zoeven een aan de overzijde heb ontdekt."

Jane was zeer bleek geworden en perste de kleine handen tegen haar borst.

„De politie," fluisterde zij heesch. „Hier in huis. Maar hoe is dat mogelijk. Heeft men uw spoor dan gevolgd?"

„Dat schijnt wel zoo, mevrouw," hernam Raffles koeltjes.

„Maar het is onmogelijk. Gij moet u vergissen."

„In dergelijke zaken vergis ik mij nooit, mevrouw. Er komen agenten aansluipen, en gij zult binnen enkele tellen getuige kunnen zijn van mijn arrestatie, tenzij...."

De jonge vrouw gaf hem geen gelegenheid den zin te voltooien.

Zij greep hem haastig bij den arm en fluisterde hem op dringenden toon toe:

„Ga met mij mede."

Zij opende een kleine deur dicht bij een der ramen en vervolgde zoo zacht, dat Raffles moeite had haar te verstaan:

„Volg deze smalle gang en ga aan het einde daarvan de trap op. Zij komt uit op een klein portaal, dat twee deuren heeft, open de deur, die het dichtst bij den buitenmuur van het huis is en ga het vertrek binnen, waartoe die deur toegang geeft. Gij vindt daar een zeer groote kast met een dubbelen achterwand, die eens door mijn man als curiositeit op een veiling is gekocht. Door aan den binnenkant een kleine pen in de kap neer te trekken, kunt gij de geheime schuilplaats openen. Verberg u er tot ik u weder kom roepen en haast u, haast u voor het te laat is. Het huis zal, als gij gelijk hebt, nu wel aan alle kanten omsingeld zijn. Gij kunt het dus onmogelijk verlaten."

„Ik dank u mevrouw, en ik zal dit niet vergeten," zeide Raffles op gedempten toon.

Het volgende oogenblik was hij verdwenen en Jane sloot de deur geruischloos achter hem dicht. Met kloppend hart en zeer bleek, maar zichzelf volkomen meester, ging zij met een handwerkje bij het raam zitten.

Nauwelijks zat ze daar of er werd op de deur geklopt en nog voor zij had kunnen antwoorden, werd deze geopend en trad er een inspecteur van politie met twee manschappen binnen, allen met de revolver in de vuist.

De inspecteur wierp een vluggen blik door het vertrek, trad toen naar voren, salueerde en zeide:

„Ik vraag u verschooning, mevrouw, dat ik u ongevraagd kom overvallen. Maar het betreft een zeer ernstige zaak. Men heeft ons medegedeeld, dat zich op dit oogenblik in uw huis een man moet bevinden, waarnaar Scotland Yard reeds jarenlang zoekt, een zeer sluw inbreker, een stoutmoedig roover, in het kort, John Raffles."

De jonge vrouw was opgestaan en keek den inspecteur vlak in het gelaat.

„Ik vrees, dat gij u vergist, mijnheer," zeide zij, zich met alle geweld tot kalmte dwingend.

„Maar men heeft mij toch als zeker gezegd, dat hij zich hier moest bevinden," riep de inspecteur uit en opnieuw vlogen zijn blikken door het vertrek.

„Wie heeft u dat medegedeeld?" vroeg Jane.

„Een uwer bedienden waarschijnlijk, mevrouw, die den man herkend heeft. Hij wilde echter zijn

naam niet noemen, zeide hij, uit vrees voor weerwraak."

„Nu, mijnheer, ik laat daar of die bediende het bij het goede eind had, maar in ieder geval is de bezoeker, dien gij waarschijnlijk bedoelt, reeds eenige minuten geleden vertrokken."

De inspecteur keek de jonge vrouw onderzoekend aan.

Hij bromde iets tusschen de tanden dat niemand kon verstaan en wendde zich toen tot zijn mannen, om hun op fluisterenden toon eenige bevelen te geven.

Juist op dit oogenblik viel de blik van Jane op het zakje met juweelen en de portefeuille met het geld, die nog altijd op tafel lagen.

Met een bliksemsnelle beweging, juist toen de drie politiebeambten met hun rug naar haar toestonden, wierp zij een kanten shawl over de voorwerpen, terwijl haar hart bonsde.

Indien de inspecteur deze dingen mocht vinden, zou hij daaruit zeker zijn gevolgtrekking maken en de toestand van Jane zou zeer gevaarlijk worden, om van John Raffles niet eens te spreken.

Zij trachtte het gelaat tot kalmte te dwingen toen de inspecteur zich weder tot haar wendde met de opmerking:

„Ik vraag u verlof, mevrouw, uw huis te mogen doorzoeken. Ik wil u er echter aan herinneren, dat gij volgens de wet bevoegd zijt om het mij te weigeren."

„Ik denk er niet aan, mijnheer," zeide Jane Gouray die nu weder geheel zichzelf was geworden. „Als gij mij niet gelooft, kunt gij doen wat gij wilt en het huis doorzoeken. Ik zal u zelfs vergezellen, als gij het mij toestaat."

„Maar, mevrouw, ik denk er niet aan, om u zoveel last te veroorzaken," stamelde de inspecteur, van zijn stuk gebracht door de zekerheid, waarmee de jonge vrouw optrad. Zou men hem voor niets hebben ontboden? Zou men een loopje met de politie hebben durven nemen?

En toch waren de mededeelingen van den bediende, die zijn naam niet had willen noemen, zoo positief mogelijk.

Hij had den bezoeker toch in bijzonderheden beschreven en ofschoon men op Scotland Yard nog altijd geen signalement van Raffles had, dat op nauwkeurigheid kon bogen, zoo had men daarginds

toch stellig geloofd, ditmaal den Grooten Onbekende te kunnen arresteeren.

Bovendien had de bediende immers pertinent verklaard te hebben gehoord, hoe de bezoeker zelf zeide, dat hij de lang gezochte Gentleman-Inbreker was.

En per slot van rekening begreep de inspecteur, dat het zijn plicht was om thans door te zetten en het huis te onderzoeken.

In ieder geval wilde hij dienaangaande zekerheid hebben.

En toen wendde hij zich opnieuw tot Jane en zeide op vastberaden toon:

„Als gij mij daartoe verlof geeft, mevrouw, dan zal ik gaarne even het huis doorzoeken. Het is een kwestie van een half uur ten hoogste. Ik denk er echter niet aan het u lastig te maken. De buttler kan mij den weg wel wijzen. Wanneer gij mij dien man wilt medegeven, ben ik ruimschoots tevreden."

„Doe zooals ge wilt, mijnheer," hernam de jonge vrouw op denzelfden koelen en onverschilligen toon, terwijl ze de schouders ophaalde.

Zij ging naar de deur, drukte op den schelknop en zeide tot den buttler die een oogenblik later binnentrad:

„Henry, deze heeren zullen het huis doorzoeken. Geleid hen door alle kamers en sla er vooral geen enkele over."

De buttler keek haar een oogenblik verbluft aan en scheen een opmerking te willen maken, die hij echter weerhield.

Zijn blikken gleden schuw door het vertrek, waar hij den bezoeker nog altijd aanwezig waande en toen maakte hij een lichte buiging en zeide slechts:

„Jawel, mevrouw."

Vervolgens wendde hij zich tot de politiebeambten en vervolgde met een korte buiging:

„Als de heeren mij dan maar willen volgen."

De vier mannen verlieten het vertrek en nauwelijks was de deur dicht gevallen of met een bliksemsnelle beweging greep Jane het zakje met de kostbaarheden en de portefeuille met het geld, trok een lade van het kleine schrijfbureau open en wierp er alles in, waarop zij de lade weder sloot, den sleutel in het slot omdraaide, en die in den zak liet glijden.

Toen drukte zij de hand op de borst, haalde diep adem, sloot een oogenblik de oogen en bewoog zachtjes de lippen, alsof zij in zichzelf sprak.

Zij ging naar het raam, liet zich in een stoel neervallen en staarde naar buiten.

Langzamerhand vulden haar mooie oogen zich met tranen, maar zij scheen het niet te bemerken en bleef het bleeke gezicht onafgewend naar buiten gericht houden.

De minuten kropen voorbij en zij luisterde naar ieder gerucht in het groote huis ofschoon zij wel heel zeker was, dat men de schuilplaats niet zou ontdekken, waar zij Raffles een toevlucht had doen zoeken.

Geen der bedienden, zelfs niet de meest vertrouwde en die het langst bij haar in dienst waren, wisten iets van het geheim van deze groote, ouderwetsche kast af en Raffles was in betrekkelijke veiligheid.

„Het is mij of ik droom,” fluisterde Jane zachtjes voor zich heen. „John Raffles in mijn huis. Wie mij dat slechts een maand geleden gezegd had, wie mij had durven voorspellen dat ik dien man zou beschermen, ja, dat ik mij in zekeren zin tot zijn medeplichtigen zou maken, ik zou hem verontwaardigd de deur hebben gewezen, maar thans aarzel ik niet. Hoe ridderlijk heeft hij zich niet gedragen in deze zaak, hoe gemakkelijk ware het hem niet gevallen, het gestolen geld voor zichzelf te behouden en zich verder van de geheele zaak niets aan te trekken. Insteede daarvan komt hij mij zijn hulp aanbieden en ik heb reeds teveel van hem gehoord, om niet te weten wat de wil van een man als John Raffles waard is.”

Nog een kwartier verstreek en toen werd er opnieuw aan de deur geklopt, waarop de butler de vier politiebeambten binnen liet.

Er lag een eigenaardige uitdrukking op het gelaat van den inspecteur van politie, toen hij op Jane toetrad, hoffelijk salueerde en zeide:

„Ik kom u mededeelen, mevrouw, dat wij volstrekt niets hebben kunnen ontdekken. Ik erken, dat het wel wat vreemd is, omdat verscheidene bedienden, die ik zoo vrij ben geweest te ondervragen, mij verzekerden, dat men uw vertrekken onmogelijk kan verlaten om het huis uit te gaan, zonder dat dit wordt opgemerkt. Hoe het zij. De gezochte man is hier niet naar allen schijn.

„Ik kan dus niets anders doen dan u nogmaals mijn verontschuldiging aan te bieden, wegens de storing en u verlof te vragen, mij te mogen verwijderen.”

„Verontschuldig u niet, mijnheer,” hernam Jane met een flauwen glimlach. „Gij hebt toch niets anders gedaan dan uw plicht, zooals het de mijne was, u verlof te geven het huis van den kelder tot den zolder te doorzoeken. Gij hebt immers geen enkel vertrek overgeslagen?”

„Geen enkel, mevrouw,” antwoordde de inspecteur, terwijl hij de jonge vrouw strak aankeek.

Daarop boog hij nogmaals en verliet het vertrek als met tegenzin.

Jane ging voor het raam staan en zag een zestal agenten van politie die rustig voor het huis op en neer liepen.

En zij kon er zeker van zijn dat zich minstens een even groot aantal aan de achterzijde bevond.

Het huis was als het ware omsingeld.

Zij zag nu hoe de inspecteur met zijn manschappen uit de voordeur kwam en een oogenblik op de stoep bleef stil staan, teneinde eenige bevelen te geven.

Daarop liep hij langs het tuinpad naar het hek, wenkte een paar van de voor het huis op en neer loopende agenten en wisselde ook met hen eenige woorden, terwijl hij een paar malen met het hoofd in de richting van het heerenhuis knikte.

De agenten salueerden en gingen weder huns weegs. Maar tot haar schrik zag Jane, dat ze zich volstrekt niet verwijderden maar in de buurt bleven.

Het beleg van het huis was dus volstrekt niet opgegeven, integendeel, de kring er omheen was nauw toegehaald en zij begreep niet, hoe Raffles daaraan moest ontkomen.

Zij stond nog een oogenblik in beraad en verliet toen haastig het vertrek, door dezelfde deur, welke zij zooeven Raffles had aangewezen.

Zij beklom de trap, bereikte het portaal, keek om zich heen teneinde zich te vergewissen dat zij niet bespied werd en opende toen snel de deur van de kamer, waarin de ouderwetsche zware pronkkast stond.

Zij liet een lichten kreet van ontsteltenis hooren, toen ze Raffles midden in de kamer zag staan met de handen in de zijden gesteund en den blik door de vitrages van het venster op straat gericht.

Hij wendde zich snel om, toen hij de deur hoorde opengaan en Jane zag een uitdrukking van ontembare vastberadenheid op zijn gelaat.

„Ik moet u wel duizendmaal verschooning vragen,

mevrouw, dat ik u zulke onaangename oogenblikken heb bezorgd. Geloof mij, dat als ik geweten had. . . .”

„Spreek daar niet over, John Raffles,” viel Jane hem haastig in de rede. „Ik was verplicht om te handelen zooals ik deed en ik heb er geen seconde spijt van. Hoe zou ik mijzelf hebben moeten verachten als ik den man had verraden, die zich vol vertrouwen in mijn huis waagt.”

„Ik dank u voor die woorden, mevrouw, en ik verzeker u dat ik die vriendelijkheid nimmer zal vergeten. Ik wil u niet verzwijgen, dat ik eenige onaangename oogenblikken heb doorgebracht, want het viel me daar in mijn nauwe schuilplaats in, dat ik de portefeuille en de kostbaarheden op tafel had geworpen en wanneer de inspecteur die voorwerpen ontdekt had. . . .”

„Hij heeft ze niet ontdekt, daarvoor heb ik gezorgd.”

„Gij zijt een bewonderenswaardige vrouw, madame, en ik kan u mijn bewondering niet beter betuigen dan door u zoo spoedig mogelijk van mijn compromiteerend gezelschap te ontslaan.”

„Maar gij kunt niet weg.”

„En waarom niet als ik u vragen mag?”

„Waarom niet? Omdat het geheele huis door politieagenten omgeven is.”

„Dat was mij onbekend, mevrouw,” hernam Raffles zonder dat zijn stem eenige ontroering verried. „Ik kon door het venster een drietal agenten zien, maar ik meende, dat zij zich wel spoedig zouden verwijderen, nu het onderzoek van den inspecteur — de goede man is ook hier geweest — en hij heeft zelfs de deur van mijn kast geopend — geen resultaat heeft opgeleverd. Ik bemerk echter dat ik mij vergist heb, en ik zal dus volgens die veranderde omstandigheden moeten handelen. Ik kan u en wil u niet langer tot last zijn en gij wilt mij dus zeker

wel toestaan op middelen te zinnen, om buiten uw huis te geraken, zonder opzien te baren, wat ik tot iederen prijs wil vermijden. Maar voor ik verder ga zou ik gaarne antwoord hebben op een enkele vraag, mevrouw.”

„Wat wilt gij weten?”

„Kunt gij volstrekt niet vermoeden, wie de bediende geweest kan zij, die aan de deur luisterde en zoo haastig de vlucht nam, dat ik hem niet kon betrappen?”

„Ik kan volstrekt niets vermoeden, John Raffles.”

„Hij is zich dus in het geheel niet komen aannemen? Ook niet nadat de politie hier was?”

„Volstrekt niet.”

„Vindt gij dat niet zonderling. Waarom hield die man zich op den achtergrond. Waarom onttrok hij zich aan den welverdienden lof van de politie en waarom kwam hij niet te voorschijn, teneinde de duizend pond sterling op te vragen, die op mijn aanhouding zijn gesteld?”

Jane was weder zeer bleek geworden en stamelde:

„Uw vragen doen mij vrees aan. Er zou dus een verrader onder mijn bedienden moeten zijn, een man die uw vijand is. . . .”

„En die daar niettemin niet voor uit durft komen, mevrouw, en zich buiten schot houdt,” vulde John Raffles den zin aan. „Het is ongetwijfeld zonderling en ik gaf er heel wat voor als ik dien man leerde kennen en daar een ontvluchting op dit oogenblik voor mij toch tot de onmogelijkheden behoort, zult gij mij misschien wel toestaan, nog enkele vragen te doen, welke beantwoording mij wellicht van nut kan zijn bij het opsporen van dien geheimzinnigen vijand.”

„Vraag slechts, als gij dat noodig acht.”

„Zeer noodig, mevrouw.”

HOOFDSTUK IV.

Brace, de chauffeur.

Raffles dacht een oogenblik na en begon toen: „Gij zeidet mij zoeven, dat er eenige bedienden bij u zijn, die nog slechts een jaar bij u in dienst zijn. Ik zou gaarne hun namen weten. Zij kunnen mij van pas komen.”

„Alleen de kok, een Italiaan, Dosta geheeten, en William Brace, de chauffeur, zijn nauwelijks een jaar in onzen dienst,” antwoordde Jane Gouray.

„Waar kwam die Italiaan vandaan?”

„Hij had zeventien jaar achtereen bij den Hertog van Cumberland dienst gedaan.”

„Waarom vertrok hij daar?”

„Alleen omdat zijn meester overleed, die weduenaar was, zooals gij wellicht zult weten.”

„Zijt gij steeds tevreden over hem geweest?”

„Zeer tevreden — en ik geloof ook dat we ons op een volmaakt verkeerd spoor zouden begeven, als wij aannamen, dat die goede Dosta — hij is reeds twee en zestig jaar — zulk een laf verraad zou kunnen plegen, achter mijn rug om.”

„Twee en zestig jaar?” herhaalde Raffles glimlachend. „En zeventien jaar in dienst geweest bij den Hertog van Cumberland, nu, dan zal die brave Italiaan wel niet in aanmerking komen.

De man, die aan de deur luisterde moet jong, en een voortreffelijk gymnast zijn geweest, anders had hij zich onmogelijk zoo bliksemsnel uit de voeten kunnen maken, nog voordat ik de deur had open gerukt. En nu William Brace, als ik u verzoeken mag.”

„Hij is onze chauffeur, hij is zes en twintig jaar oud, en wij namen hem, omdat hij uitstekend reed, en vooral omdat hij van goede getuigschriften voorzien was.”

„Ik zou die getuigschriften wel eens willen zien,” hernam Raffles. „Daartoe vindt gij wellicht aan-

stonds wel gelegenheid. Zijt gij volkomen tevreden over den man?”

„Volkomen, wat zijn dienst betreft. Hij zorgt goed voor den wagen, hij drinkt nooit, en hij rijdt werkelijk voortreffelijk.”

„Zijn karakter?”

„Hij is meestal zeer stil en in zichzelf gekeerd.”

„Zijn uiterlijk?”

„Tamelijk klein van stuk, zeer lenig, met vlugge bewegingen, een bleek, smal gelaat, en zeer donkere, schitterende oogen. Hij draagt het zwarte haar meestal gemillimeterd.”

Raffles keek een oogenblik in gedachten voor zich uit.

„Ik meen in de bladen te hebben gelezen, dat uw echtgenoot met de auto naar Dover is gebracht. Reed Brace hem daarheen?”

„Ja, mijnheer.”

„Hij keerde dus met den trein naar Londen terug?”

„Zoo is het.”

Weer zweeg Raffles eenige oogenblikken en scheen in diep nadenken te verzinken.

Hij streek zich een paar malen over het hooge voorhoofd en eindelijk mompelde hij half voor zich heen:

„Het komt mij voor, dat er verband tusschen dat alles is. Ik zou dien man zeer gaarne eens zien, zonder dat hij mij zag.”

„Dat is volstrekt niet onmogelijk als gij dat wenscht, mijnheer,” riep de jonge vrouw uit. „Gij kunt u in mijn boudoir achter de portières verbergen en ik zal Brace bij mij laten komen, teneinde hem eenige bevelen te geven. Gij kunt hem dan op uw gemak bestudeeren — maar ik hoop van ganscher harte, dat de verdenking, die bij u schijnt te hebben

post gevat, volstrekt geen grond heeft, want ik zou het een onverdragelijke gedachte vinden, een jaar lang met een verrader, misschien wel met een schurk onder een dak te hebben vertoefd."

„Dat is een uitstekend plan, mevrouw, en ik aanvaard het dadelijk," gaf Raffles te kennen. „Wat uw laatste opmerking betreft — ik hoop natuurlijk ook, dat ik mij vergist heb — maar: als Brace het niet geweest is, die ons beluisterde — wat op zichzelf al eigenaardig genoeg mag worden genoemd — dan moet toch een ander van de bedienden het zijn geweest."

„Gij hebt gelijk, mijnheer," hernam de jonge vrouw zuchtend. „En laten wij nu weder terug gaan — maar loop vooral zacht, en laat mij voor u uitloopen, opdat ik kan zien dat de weg vrij is."

Beiden verlieten het vertrek, en Jane merkte spoedig met een soort huivering op, dat de man, die haar op den voet volgde, onder het loopen niet meer gerucht maakte dan een kat.

Onder haar eigen lichten voet kraakten de treden van de trap zachtjes — en het leek wel of zij in 't geheel niet werden aangeroerd door de voeten van den Gentleman-Inbreker!

Zoo bereikten zij weder de kamer, waar Raffles door de vrouw des huizes ontvangen was.

Zij opende een tusschendeur en liet Raffles een zeer fraai gemeubeld boudoir binnengaan, waarvan een der deuren dicht bij de groote ramen met fluweelen portières was gesloten.

Raffles verborg er zich achter, schoof de portières een weinig terzijde, drukte zich zoo dicht mogelijk tegen de deur, teneinde het zware fluweel niet te doen bewegen, en kon nu bijna het geheele vertrek overzien.

Hij bracht zijn mond voor de spleet, en zeide zachtjes:

„Tracht uw plaats zoodanig te kiezen, dat Brace, als hij met u spreekt, met het volle gelaat naar het raam gekeerd staat, zoodat het scherp verlicht is! Ik weet graag zeer nauwkeurig, hoe de menschen er uitzien, die mijn vijanden zijn!"

„Ik zal uw raad opvolgen!"

„Denkt gij u te kunnen beheerschen?"

„Wees gerust — ik gevoel mij kalmer dan ooit. Als die man werkelijk een schurk is — dan zal ik hem toonen, wie ik zelf ben! En wees nu stil — ik zal schellen!"

Jane trad op een fraai bewerkte secretaire toe, drukte op den electrischen schelknop, en een oogenblik later trad Henry, de butler, weder binnen.

„Laat Brace hier komen, Henry!" beval Jane kortaf.

„Aanstonds, mevrouw!"

Henry verwijderde zich, en enkele minuten later werd er geklopt en trad er een slanke, bijna magere, maar blijkbaar zeer krachtig gespierde jongeman het vertrek binnen, gekleed in een chauffeurslivrei van donkergroen laken, met dof vergulde knopen versierd.

Zijn zwarte oogen schenen een ondeelbaar oogenblik door het vertrek te dwalen, als zochten zij iets en bleven toen vragend gevestigd op het gelaat van zijn meesteres.

De jonge vrouw had zich voortreffelijk weten te beheerschen, en haar stem klonk zeer gewoon, toen zij, voor haar secretaire gezeten, en even omziende naar den binnentredende, tot hem zeide:

„Hoe staat het met de groote Renault, Brace? Is de wagen nu nog steeds niet gerepareerd?"

„De reparateur heeft mij beloofd, dat wij den wagen morgen weder thuis krijgen, mevrouw!" antwoordde de chauffeur.

„Het is heel lastig! Ik had vanmiddag willen uitrijden, en ik moet het nu maar met den kleinen Mercedes doen! Je hebt mij echter gezegd, dat er ook aan dien wagen iets mankeerde. Ik hoop, dat wij niet onderweg zullen blijven steken."

„Zoo erg is het niet, mevrouw!" hernam Brace met een flauwen glimlach. „Er moeten een paar kleppen bij geschuurd worden, dat is alles! Desnoods zou ik het zelf kunnen doen — maar het is een zeer langdurig werkje."

„Wacht daar dan maar mede, totdat wij de Renault weder thuis hebben, en houd je gereed om over een uur met mij te kunnen uitrijden."

„Ik zal er voor zorgen, mevrouw!" gaf Brace ten antwoord.

Een oogenblik bleef hij nog bij de deur stilstaan, en opnieuw gleden zijn spiedende blikken bliksem-snel door het vertrek, om ten slotte een kort oogenblik op het bleeke gelaat van zijn meesteres te blijven rusten.

Het was alsof hij nog iets wilde zeggen, maar zich haastig bedacht.

Toen vertrok hij, en de deur viel zacht achter hem in het slot.

Jane bleef stil zitten, tot zij zijn voetstappen niet meer hoorde, stond toen op en opende de gangdeur, teneinde zich te vergewissen, dat de chauffeur zich inderdaad verwijderd had.

Toen deed zij de deur weder dicht, trad snel op de portières toe, en vroeg op gedempten toon:

„Welnu?”

„Welnu, mevrouw!” zeide Raffles, terwijl hij te voorschijn trad, en zijn stem tot een zacht gefluister liet dalen: „Het is nog erger dan ik oorspronkelijk dacht!”

„Gij doet mij schrikken! Wat meent gij met die woorden?” vroeg Jane, terwijl zij Raffles ontsteld aankeek.

„Ik wil er mee zeggen, mevrouw, dat ik mij al zeer sterk moet vergissen, als ik dien Brace al niet eens vroeger gezien heb — onder heel andere omstandigheden!”

„Andere omstandigheden?” herhaalde de jonge vrouw toonloos.

„Ja, mevrouw! Hij droeg toen lang haar, hij had een klein zwart kneveltje, en ook zeer ruige, zwarte wenkbrauwen — en het is voor een kenner duidelijk te zien, dat hij die met een gewoon veiligheids-scheermes voor een gedeelte heeft afgeschoren, en de rest met een nagelschaartje heeft kortgeknipt — een bewerking, die hij zeker om de week zal moeten herhalen! De man heeft voorts een klein schoonheidsvlekje op den rechterslaap, dat ik eveneens herken! Uw William Brace heette nog slechts twee jaren geleden „Black Jim” en hij was lid, mevrouw, van de bende der „Raven”!”

Jane liet een kreet van afschuw en schrik hooren, en keek Raffles met groote ontstelde oogen aan.

„Een bandiet dus? Een lid van een dievenbende?” riep zij toonloos.

„En erger nog, mevrouw!” antwoordde Raffles ernstig. „De man werd indertijd door de politie gezocht, naar ik meen wegens straatroof met geweldpleging!”

„Maar — dat klinkt bijna ongelooflijk! Zijn getuigschriften — zijn bescheiden optreden — zijn beschaafde manieren....”

„De getuigschriften zijn natuurlijk nagemaakt, mevrouw, het bescheiden optreden is comedie, en zijn beschaafde manieren zijn niet zoo verwonderlijk

bij een man, die page is geweest aan het hof van koning George!”

„Gij gekscheert?” riep Jane uit.

„Ik spreek de volle waarheid, mevrouw! „Black Jim” is een afstammeling van een adellijk geslacht, en van zijn veertiende tot zijn zeventiende jaar was hij zoogenaamd tafelpage aan het hof van den koning! Hij toonde al zeer vroeg zijn misdadigersneigingen, zocht omgang met minderwaardige kameraden, speelde grof, speelde zelfs valsch, werd uit zijn club geworpen door een drietal adellijke officieren, werd door zijn vader met schande het huis uitgejaagd en ontferd, deed zijn moeder van verdriet sterven, en raakte al zeer spoedig aan lager wal.

Hij zonk dieper en dieper, werd kellner in Amerika, pikeur in een reizend circus, groupier in Monaco, en nog enkele andere dingen — en ten slotte werd hij een gewoon misdadiger, en een ijverig lid van de bende der „Raven”. En denk vooral niet dat dit alles ontspruit aan mijn rijke fantasie — het is zuivere waarheid, en daar er nog geen tien jaren zijn verlopen, sedert het tijdstip waarop hij in zijn prachtig, witzijden pagegewaad, met den degen op de heup en de witte staartpruik op, achter den stoel van Hare Majesteit de Koningin stond, om haar bij feestelijke gelegenheden de zilveren schalen toe ze reiken, zoo kan men u in hofkringen alles wat ik u zoeven mededeelde, van A tot Z bevestigen! Ja, mevrouw, het werkelijke leven is vaak romantischer en meer fantastisch dan de schranderste romanschrijver het vermag uit te denken!”

Jane had zich in een stoel laten vallen, en fluisterde nu onttaan:

„Gij hebt dus gelijk — en Brace moet het zijn geweest, die ons beluisterd heeft, en uw verblijf hier in mijn huis aan de politie heeft verraden!”

„Zoo is het, mevrouw, en nu wordt het ook volkomen duidelijk, waarom hij er volstrekt niet op stond, zijn naam te noemen, al zal die wel een andere zijn, dan die bij de politie als zijn waren naam bekend is!”

„En gij — gij hebt vroeger dien man gekend?”

„Stel u gerust, mevrouw — niet als collega!” antwoordde Raffles glimlachend. „Ik heb reeds jarenlang — al beefen ik in zekeren zin hetzelfde beroep — de leden van die dievenbenden bestreden, uit alle macht, en dikwijls met gevaar van mijn leven. Oh — ik beroem mij daar volstrekt niet op — het is voor

mij een sport, meer riet! Ik heb steeds een hartgrondigen afkeer gevoeld tegen de werkwijze van dit gespuis — en Black Jim mocht er zich in verheugen, mijn specialen afkeer te hebben gaande gemaakt!”

„Maar wat moet ik nu doen? Ik kan dien man toch niet in huis houden!” riep Jane wanhopig uit. „Ik zal aanstonds de politie waarschuwen — als zij hem zoekt zooals gij zegt, zal zij hem wel aanstonds arresteren!”

„Dit zou inderdaad een afdoende oplossing zijn, en onder andere omstandigheden zou ik ook zeker geen bezwaar tegen uw plan laten gelden! Maar die Brace zou ons nog wel eens van nut kunnen zijn, voor hij onschadelijk wordt gemaakt!”

„Wat bedoelt gij daarmee?”

„Dat zal ik u zeggen, mevrouw! Als ik Black Jim goed ken, dan is hij er in het geheel niet de man naar, om nu aanstonds zijn leven te beteren. En als hij hier bij u in dienst kwam, of liever bij den schatrijken handelaar Gouray, dan had hij daar een bepaald doel mede! Welnu, als wij dat eenmaal aannemen, dan kunnen wij ook wel verder gaan, en veronderstellen, dat hij de hand heeft gehad in... de zaak van Marquise.”

Jane schrikte hevig op het hooren van die woorden, en riep uit:

„Wat gij daar zegt, is te vreeselijk om waar te kunnen zijn, mijnheer! Die man zou hier dus bijna een jaar in huis zijn geweest, hij zou al ons doen en laten hebben bespionneerd, hij zou zich op de hoogte hebben gesteld van de gewoonten van mijn man, alleen om met zijn medeplichtigen mijn ongelukkigen echtgenoot te kunnen uitschudden? Hem te vermoorden?”

Raffles knikte zwiingend, en Jane vervolgde:

„Maar als dat zoo is, mijnheer, al zoudt gij het maar vermoeden, dan zal ik aanstonds de politie telefoneeren! Die man moet onschadelijk gemaakt worden — hij is een monster, dat ik niet meer onder mijn oogen kan hebben!”

Reeds deed zij een stap in de richting van het kleine tafeltje, waarop de telefoon geplaatst was, toen Raffles haar met een gebaar weerhield, en zeide:

„Een oogenblik, mevrouw, wat ik u bidden mag! Geen overhaasting die onze zaak slechts zou schaden! Ga slechts met uw eigen gezond verstand te rade, en gij zult mij aanstonds gelijk geven! Want wat

zou er geschieden, wanneer de politie hier Black Jim gevangen kwam nemen? Hij zou slechts loochenen — tot het laatste oogenblik loochenen, dat hij iets met de zaak in Frankrijk uitstaande had — en het zou zeer moeilijk vallen, zoo niet geheel onmogelijk zijn, om hem te logenstraffen! Wel zou de justitie in hem een langgezochten boosdoener en recidivist herkennen, en hij zou ook zeker voor eenige jaren achter slot en grendel gaan — maar daarmede zouden wij het geheim der raadselachtige verdwijning van uw echtgenoot niet hebben opgelost.”

Jane had onbewegelijk geluisterd, bedekte nu het gelaat met de handen, en riep op wanhopigen toon:

„Wat zullen wij doen? Ik kan dien man niet meer in mijn huis dulden — ik zou mij onmiddellijk verraden, en dan zou misschien alles verloren zijn!”

„Dat vrees ik ook, mevrouw, en in de eerste plaats is het noodig, dat Brace, zooals wij hem zullen blijven noemen, niet al te spoedig verdenking opvat. Hij moet wanen, dat ik volstrekt niet vermoed, wie de man is, die ons beluisterd heeft. Wanneer gij mijn raad wilt volgen, dan bevrijd ik u van dien schelm, meer en beter nog, ik zal hem weten te dwingen, mij mede te deelen, wat er met mijnheer Gouray gebeurd is! Want ik ben nu wel bijna zeker, dat hij het weet!”

„Maar hij zal niet willen spreken! Al ware het slechts uit wraak — zal hij zwijgen!” hernam Jane wanhopig.

„Hij zal spreken, ondanks zichzelf, mevrouw — laat dat maar aan mij over!” kwam Raffles.

En er lag zooveel overtuiging in zijn stem, er sprak zooveel ijzeren wilskracht uit, dat Jane het betraande gelaat naar hem ophief, en onwillekeurig de hand naar hem uitstak.

Maar Raffles deed haastig een stap achteruit, en zijn gelaat had een harde uitdrukking, toen hij op gedempten toon zeide:

„Neen, mevrouw — vergeet niet dat ik uw man bestolen heb!”

„Wat raakt mij dat!” riep Jane op levendigen toon, en nu greep zij met een plotselinge beweging de hand van Raffles, voor hij het kon verhinderen. „Gij hebt het geld immers teruggegeven tót de laatste penny, en wat gij mij nu aanbiedt maakt dat alles niet dubbel en dwars goed? Want ik weet maar al te

goed, dat uw leven gevaar kan loopen bij deze onderneming!"

„Dat is mijn minste zorg, mevrouw!" hernam Raffles bedaard. „De hoofdzaak is, dat ik slaag! En nu mijn voorstel!"

Hij had tegenover de jonge vrouw plaats genomen, dacht even na, en vervolgde nu, terwijl hij zijn stem tot een zacht gefluister liet dalen:

„Gij hebt zooeven uw chauffeur bevel gegeven, nietwaar, zich over een uur gereed te houden, om met u uit te rijden! Waart gij werkelijk van plan om dat te doen?"

„In het geheel niet! Ik zeide het maar, om een glimp van waarschijnlijkheid te geven, dat ik hem hier had laten komen, wat ik anders nimmer doe. Ik kan echter als gij dat noodzakelijk acht, dit bevel zeer gemakkelijk herroepen — ik kan van gedachten veranderd zijn!"

„Nee, mevrouw, integendeel — gij moet aan uw plan gevolg geven, en over een uur als de duisternis gevallen is, moet gij Brace last geven, met de auto voor te komen!"

„Maar waar wilt gij dan dat ik heenga?" vroeg Jane verbaasd.

„Niet gij zult het huis verlaten, mevrouw — maar ik!" zeide Raffles, terwijl hij den blik strak op het gelaat van de jonge vrouw gevestigd hield.

„Ik begrijp u niet!" stamelde Jane.

„Het is zeer eenvoudig, mevrouw — gij hebt mij zelf, zonder het te vermoeden, een middel aan de hand gedaan, om uw huis te verlaten, ondanks het cordon politieagenten!"

„Maar op welke wijze dan?"

„Door mij toe te staan, mevrouw, zoo goed mogelijk uw uiterlijk te imiteeren, gij hebt waarschijnlijk nog wel eenige donkere kleederen, zooals degene die gij daar draagt, en met de hulpmiddelen, die ik in gevallen als deze steeds bij mij draag, zal het mij niet zoo moeilijk vallen, gedurende den korten tijd, dien ik daarvoor noodig heb, mijn rol als mevrouw Gouray te vervullen!"

Jane staarde Raffles even met groote oogen aan, en riep toen uit:

„En gelooft gij werkelijk, dat men u zal laten passeeren, en niet aanstonds het bedrog zal zien?"

„Mevrouw, ik ben steeds wars geweest van laffe vleierijen. Gij zijt schoon en bevallig. Uw bewegingen zijn zeer gracieus, — en toch zult gij

misschien aanstonds moeten bekennen, als gij mij slechts een half uur den tijd geeft om mij te vermommen, dat ik niet al te zeer een caricatuur van u zal zijn. Sta mij slechts toe, om mij in het aangrenzend vertrek te verkleeden — en draag in dien tijd wel zorg, dat men mij niet komt storen! Apropos — zijt gij gewend een voile of een sluier te dragen?"

„In den laatsten tijd draag ik een voile, mijnheer!"

„Zoo veel te beter, dat zal er toe bijdragen, het bedrog niet al te spoedig te doen doorzien. Het is waar, dat onze oogen tamelijk veel van kleur verschillen, maar dat valt des avonds bij kunstlicht niet zoo gemakkelijk te zien als overdag."

„Maar mijn haar — hoe wilt gij mijn hoofdhaar nabootsen?" vroeg Jane die Raffles nog vol verbazing aanstaarde.

In plaats van te antwoorden stak Raffles zijn hand in zijn zak, en haalde er een voorwerp uit, dat er op het eerste gezicht uitzag als een heerenpruik van zwart haar.

Hij stak de pruik glimlachend in de hoogte, en zeide:

„Zooals gij ziet ben ik voorbereid! Dit is een pruik van mijn eigen vinding — de huid, waarop het haar is ingeplant, is niet van linnen vervaardigd, maar van gummi, en volkomen rekbaar! Ik behoef niets anders te doen, dan wat papier te plaatsen tusschen mijn eigen hoofd en deze pruik — en ofschoon zij dan verre van volmaakt is, zoo zal het bedrog, als gij mij een mantel met een hoogen kraag geeft, niet zijn op te merken! En laat ik nu aanstonds aan het werk gaan, want de tijd dringt!"

„Ik zal zorgen dat niemand u komt storen, en ik zal u mijn kleederen geven!" zeide Jane gejaagd.

Beiden traden het aangrenzende vertrek binnen, ingericht als slaapkamer, en waar een prachtige kaptafel stond, met een grooten Venetiaanschen spiegel, en nadat Jane de gordijnen voor de ramen had dichtgeschoven, en het licht had ontstoken, opende zij een groote kast, en nam er eenige donkere costuums uit welke zij op de sofa wierp, met de woorden:

„Gij kunt zelve kiezen, wat gij noodig hebt, Raffles! Daar in de lade vindt gij verder alles, wat gij meent te kunnen noodig hebben! En nu laat ik u alleen — ik hoop dat gij zult mogen slagen — dit is alles wat ik kan zeggen!"

De deur viel dicht, en Raffles zette zich aanstonds

voor de kaptafel, na zich van overjas, jas en vest, boord, das te hebben ontdaan, en begon zijn gelaat een volkomen verandering te doen ondergaan.

De rimpels en voren verdwenen, de linkermondhoek, een weinig neergetrokken door een vleeschkleurige pleister, hernam zijn normalen stand, de wenkbrauwen verschenen zwart van onder het rossige poeder, dat ze bedekt had, en toen alle sporen van den ouderdom verdwenen waren, bedekte Raffles zijn gelaat zorgvuldig met een dun laagje witte zalf, dat hij in de fijnste naden wreef, streek zijn wenkbrauwen met zorg gelijk, maakte de oogharen zwart, poederde zijn gelaat, en uitte een tevreden gebrom.

Hij was over zijn werk lang niet ontevreden.

Daarop zocht hij wat papier bijeen, maakte er een prop van, duwde die achter in de pruik, trok ze over zijn hoofd, krulde hier en daar een paar lokken, kamde op andere plaatsen het haar wat uit, greep het zwarte sierlijke hoedje, dat onder het bereik van zijn hand op de sofa lag, en plaatste het op zijn hoofd.

Na hier en daar nog enkele veranderingen te hebben aangebracht, knikte hij zijn spiegelbeeld tevreden toe, en mompelde voor zich heen:

„Zoo gaat het heel goed! Het is geen meesterwerk — maar de duisternis zal mij te hulp komen!”

„Het is een geluk, dat mevrouw Gouray heur haar tamelijk kort afgeknipt draagt — en de hooge mantelkraag zal de rest wel doen!”

Raffles was opgestaan, sloeg nu zijn pantalon tot boven de knieën op, ontdeed zich van zijn laarzen, trok de zwarte kousen aan, die hij vond liggen, en wrong, niet zonder veel moeite, zijn bewonderenswaardig kleine en sierlijk gevormde voeten in een paar schoentjes met hooge hakken.

Hij trok een leelijk gezicht, en bromde:

„Dit was eigenlijk werk geweest voor Charly Brand, mijn trouwe makker, met zijn poppenvoetjes, waarop hij zoo bespottelijk ijdel is, de kwast! Nu, het zal hoop ik niet lang duren, en ik zal in ieder geval mijn laarzen bij mij steken — zoo — een in iederen broekzak — zij zullen een paar voortreffelijke heupen vormen. Men moet zich weten te behelpen!”

Snel trok Raffles nu de zwarte japon aan, na hier en daar nog wat aan zijn figuur te hebben veranderd met primitieve hulpmiddelen, die echter voldoende waren voor het doel, en ten slotte trok hij den wijden

mantel aan, gespte het ceintuur dicht, knoopte den hoogen dubbelen kraag toe, en toen hij een blik in den spiegel wierp, kon hij waarlijk tevreden over zichzelf zijn!

Hij ging zachtjes op de tusschendeur toe, en klopte aan.

De deur werd geopend door Jane, die met een half gesmoorden kreet van verrassing terugdeinsde, toen zij de vrouwelijk gestalte voor zich zag, zoo elegant en in niets herinnerend aan het sterke geslacht.

Inderdaad, toen Raffles eenige malen door de kamer op en neer was geloopt, de pijn aan zijn teenen verbijtend, moest Jane erkennen, dat zij zelfs op de planken nog nimmer zulk een voortreffelijke nabootsing had gezien!

Het was niet alleen het uiterlijk van een vrouw — het was op en top een dame, met haar sierlijke, afgeronde bewegingen, haar houding van hoofd en romp, haar neerzetten van de kleine voeten — alles!

„Denkt gij dat het zal gaan, mevrouw?” vroeg Raffles, terwijl hij glimlachend voor haar bleef staan.

„Maar, mijnheer — ik zelf verkeer in het onzekere, of ik mijzelf niet in een spiegel zie!” stamelde Jane.

„Nu ik u zoo voor mij zie — nu begrijp ik, waarom de politie u nooit... vergeef mij, ik wilde niet...”

„Verontschuldig u niet, mevrouw!” kwam Raffles, terwijl hij onmerkbaar de schouders ophaalde. „Wat gij daar zegt, beschouw ik als een compliment, — en ik ben niet zoo bijzonder licht geraakt op het punt van... mijn beroep. Maar nu wordt het tijd om te handelen! Het is nu bijna volkomen donker. Trek uw mantel aan, en zet uw hoed op, als ik u verzoeken mag, schel om den butler, en zeg hem, dat Brace met de auto moet voorkomen. Geef hem tegelijkertijd het adres op, waarheen hij moet rijden.”

„Welk adres?”

„De Cromwell-Street, op den hoek van de Victoria-Street!”

„En vervolgens?”

„Vervolgens laat gij alles aan mij over, mevrouw! Brace zult gij als alles naar wensch gaat, niet terugzien — maar mocht dat wel het geval zijn, laat dit u dan vooral niet verontrusten, en verraad door niets in uw woorden of houding, dat gij meer van

hem weet, dan hem lief zal zijn! Indien ik hem vrij laat gaan, en weer naar uw huis laat terugkeeren, dan kunt gij er staat op maken, dat ik daartoe gegronde reden heb!"

„Ik zal geheel volgens uw instructies handelen!" zeide Jane eenvoudig. „Wanneer verneem ik iets van u?"

„Ik zal u zoo spoedig mogelijk seinen, mevrouw! Kan ik er zeker van zijn, dat de telegrammen niet in verkeerde handen komen, of bijvoorbeeld door Brace geopend kunnen worden, voor zij u bereiken?"

„Dat durf ik niet verzekeren, maar als gij mij toestaat, Henry in vertrouwen te nemen, dan zal die wel zorgen, dat de telegrambesteller niet door Brace wordt opgevangen!"

„Doe dat, mevrouw — het lijkt mij den veiligsten weg toe! En nu moet de slag gewaagd worden! Ik trek mij weder zoo lang naar het vertrek hiernaast terug, en zoodra wij de auto zien voorrijden, neem ik uw plaats in."

Raffles ging het aangrenzende vertrek weder binnen

en Jane drukte op den schelknop, en gaf den binnentredenden buttler bevel, aan Brace mede te deelen, dat hij met de auto moest voorkomen.

Er verliepen vijf minuten, en toen zag Raffles door een kier van het gordijn de auto langzaam voorrijden en voor het hek stilsthouden.

Maar ook zag hij aan de overzijde nog altijd de uniformen van een viertal agenten, en daarenboven nog twee mannen, wier uiterlijk hem zeer verdacht voorkwam, en die zijn instinct hem aanstonds als geheime rechercheurs deed herkennen.

„Het moet gewaagd worden!" mompelde hij voor zich heen. „Ik zie geen anderen uitweg! Het lijkt waarachtig wel, of zij het geheele huis door een halve compagnie hebben laten omsingelen!"

Hij opende snel de tusschendeur, en zeide op zachten toon:

„Het is tijd, mevrouw! Verlies den moed niet — wees sterk! Ik ga zoo spoedig mogelijk naar Frankrijk, en zal u tijding brengen van uw man — hetzij hij leeft of gedood werd!"

De cigaret bij uitnemendheid
Dubec 3.

HOOFDSTUK V.

Op weg naar Frankrijk.

Raffles spoedde zich naar de deur, opende ze, en betrad de gang.

Het was een gevaarlijk oogenblik, want juist kwam Henry, de butler, aanloopen, teneinde zooals het een goeden bediende betaamde, zijn meesteres tot aan de auto te begeleiden.

De gang was tamelijk helder verlicht, en Raffles liep dan ook snel door, zoo snel, dat de oude Henry eenige moeite had hem te volgen.

Hij hield het hoofd een weinig gebogen, begon de trap snel af te dalen, waarbij zijn nauwe schoenen hem danig pijn deden, en vroeg onder het loopen, voortreffelijk de stem van Jane nabootsend:

„Heb je Brace het adres opgegeven, Henry?”

„Ja, mevrouw!”

„Dan is het goed!”

Raffles had nu de vestibule bereikt, en stak haar zoo haastig over, dat Henry nauwelijks den tijd had, hem voor te gaan, en de zware huisdeur voor hem te openen.

Toen dit geschied was, zeide Raffles:

„Blijf binnen, Henry — het is nog veel te koud buiten, en je bent blootshoofds!”

„Waar denkt mevrouw aan!” riep de oude butler op verontwaardigden toon. „Ik zou u alleen naar de auto laten gaan? Mevrouw schertst zeker!”

En reeds was de oude bediende de breede trappen van het helder verlichte terras afgedaald, teneinde het portier van de auto te gaan openen.

Raffles greep met de rechterhand den breeden kraag onder de kin vast, die wel wat te vierkant was voor die van een vrouw, en dus zooveel mogelijk verborgen moest worden, en tilde met de linker in een koket gebaar mantel en rokken op.

Met vlugge pasjes, maar inwendig vloekend op

de te nauwe schoenen, richtte Raffles zich naar de auto.

Een paar agenten kwamen naderbij — maar zij schenen de vrouw des huizes spoedig te herkennen, en hervatten hun post....

Brace keek slechts even terzijde, en bleef met de pet in de hand wachten, tot zijn meesteres was ingestapt, en het portier was dichtgeslagen.

Stram in de houding staande recht als een kaars, terwijl zijn weinige grijze haren zachtjes door den avondwind bewogen werden, bleef Henry aan het hek staan, tot de auto den voorgeschreven afstand van vijf en twintig meter had afgelegd.

Pas daarna maakte hij rechtsomkeert, en liep haastig weder naar huis.

Raffles haalde verlicht adem, toen de auto de gevaarlijke zone achter zich had gelaten.

Hij lachte zachtjes voor zich heen, en liet zich achterover in de kussens vallen, terwijl hij den blik gevestigd hield op den rug van Brace, die de auto met vaste hand door de drukste straten stuurde.

Over een uur zouden de schouwburgen en voorstellingen beginnen, en het krioelde dus in dit gedeelte van de stad van voertuigen van allerlei aard, — eigen auto's, equipages, taximeters en nog hier en daar een ouderwetsche cab.

Raffles wist dat hij ongeveer een half uur voor zich had, en hij besloot zich den tijd goed ten nutte te maken.

Hij had Henry het adres in de Cromwell-Street laten opgeven, omdat hij zich daar in de onmiddellijke nabijheid zou bevinden van een zijner huizen, en zijn meest geliefd toevluchtsoord bij ondernemingen als deze — een huis dat door een kaarsrechte, onderaardsche tunnel, waardoor een electrisch

gedreven wagentje liep, in verbinding stond met den tuin achter het heerenhuis in de Regent-Street, waar Raffles reeds jaren woonde onder den naam van Lord William Aberdeen.

In dat huis bevonden zich groote voorraden kleedingstukken van allerlei aard en verder was er alles wat hij slechts noodig kon hebben om zich onkenbaar te vermommen.

Raffles verzonk een oogenblik in gedachten, en mompelde voor zich heen:

„Nu zou ik wel eens willen weten, of die schurken Gouray inderdaad gedood hebben! Als zij het deden, dan kan het alleen uit wraak geweest zijn, omdat zij geen centime meer van den ongelukkige konden halen! En toch — dit klinkt onwaarschijnlijk! Neen, ik geloof dat er iets anders achter schuilt! Misschien is hij wel zwaar gewond — misschien hebben zij hem ergens heengevoerd, en houden hem opgesloten, laten hem wellicht een hongerkuur ondergaan, ten einde hem te dwingen een cheque tot een zeer hoog bedrag te teekenen, of een brief naar zijn vrouw te schrijven, waarin hij haar vraagt, een groote geldsom te zenden, bij wijze van losprijs! In dat geval zou het slechts de eenige moeilijkheid zijn, te ontdekken waar de ellendingen hun slachtoffer hebben opgesloten — en juist daarbij kan Black Jim, die waarschijnlijk drommels goed op de hoogte is, ons van dienst zijn. Het is maar de vraag, hoe ik hem daartoe kan dwingen!”

Raffles bleef nog een oogenblik in gedachten verzonken zitten, en hernam toen aldus zijn alleenpraak:

„Het komt mij het meest waarschijnlijk voor, dat de bandieten nog altijd met hun slachtoffer in de buurt zijn van de plek, waar zij hem hebben overvallen — verondersteld natuurlijk dat zij hem niet aanstonds hebben gedood, voor zij nog wisten, dat die moord nutteloos zou zijn! Zij kunnen zich onmogelijk verwijderd hebben, daar dit in hun omstandigheden veel te gevaarlijk zou zijn. Wij zouden dus moeten zoeken in de buurt van Marquise. Daar vinden zij gelegenheid in overvloed om hem verborgen te houden, in een van de vele afgelegen huizen af schaapherdershutten, die men daar vindt. Ik moet thans een middel trachten te vinden Brace te bewegen, mij als het ware als loodsmannetje te dienen! Hij moet voor mij worden,

wat die kleine, schrandere vischjes voor de haaien in den Oceaan zijn, die deze monsterachtige visschen met hun onfeilbaar instinct brengen naar de plek, waar buit te behalen valt.

Raffles verzonk weder in gepeins, en na eenige minuten kreeg zijn gelaat een opgewekte uitdrukking.

„Ik geloof, dat ik het gevonden heb!” bromde hij tevreden voor zich heen.

Hij wierp een blik door de portierruit en zag dat de auto zich in het begin van de Cromwell-Street bevond.

Nog tien minuten en de auto stond stil, dicht bij de Victoria-Street.

Raffles opende zelf het portier, sloot het weder, verborg zijn gelaat zoo diep mogelijk in den kraag, en zeide tot Brace, die weder zijn pet had afgenomen:

„Wacht maar hier totdat ik terugkom — ik blijf ongeveer een half uur weg.”

Brace zette zijn pet weder op, ten teeken dat hij het bevel begrepen had, en Raffles verwijderde zich met haastige schreden. Hij was spoedig uit het gezicht van de auto, begon toen hard te loopen, en stond een minuut later stil voor een kleine, groengeverfde deur, welke hij opende met een sleuteltje.

Hij sloot de deur zorgvuldig weder achter zich, liep haastig den kleinen tuin door, waar het stikdonker was, en hij wel goed den weg moest weten, om niet over de bloemperken te struikelen, en trad een oogenblik later het huis aan de achterzijde binnen.

Hij besteeg haastig de trap, maakte op het portaal licht, en ging een groot vertrek binnen.

In allerijl ontdeed hij zich van zijn vrouwenkleederen, zette de pruik af, opende de geheime kast, die zijn vermommingsen bevatte, en toog dadelijk aan het werk, zijn gelaat volkomen onherkenbaar te maken.

Na vijf minuten zag hij er uit als een straat-slijper met een verre van gunstig uiterlijk, gekleed in een versleten pak, een joekypet met groote klep diep in de oogen getrokken.

Hij bekeek zich even in den spiegel, borg haastig de vrouwenkleederen en de pruik weg, sloot het geheime vak, verliet de kamer weder, draaide het licht op het portaal uit, en stond een minuut later

weder op straat — hij was nog geen tien minuten afwezig geweest.

Hij haalde een klein notitieboekje te voorschijn, scheurde er een blaadje uit, en krabbelde er met potlood eenige woorden op.

Hij vouwde het op, stak het in zijn zak, ging weder naar den tuin terug, trad daar een kleine bergschuur binnen, waarvan de deur stevig gesloten was geweest, en haalde er een zwaar motorrijwiel uit — een Pope van meer dan tien paardenkracht.

Hij overtuigde zich dat het benzinereservoir boordevol was, evenals de olietank, zette het rijwiel op den standaard, en verliet den tuin weder.

Hij liep haastig naar den hoek van de straat, maar matigde daar aanstonds zijn schreden, en slenterde met de handen in de zakken op de auto toe, waar Brace achter zijn stuurwiel scheen te zijn ingedut.

Maar dat hij niet sliep bleek spoedig genoeg, want toen de gewaande straatslijper vlak naast hem stil stond, keek hij op.

Raffles keek snel onderzoekend om zich heen, en zeide toen fluisterend:

„Een boodschap voor je, Black Jim! Er broeit onraad! Hier, pak aan!”

En met deze woorden duwde hij Brace, die bij het hooren van zijn bijnaam ontsteld was teruggedeinsd, het briefje in de hand, dat hij zooveen zelf geschreven had.

En zonder eenig antwoord af te wachten slenterde hij verder, terwijl Brace zich zoover mogelijk voorover bukte, om bij het licht van een lantaarn het met slordig hanepooten geschreven briefje te kunnen ontcijferen.

Maar bij een der achterwielen stond Raffles stil.

Hij had een fijn zakmesje geopend in de hand, en gaf daarmee een korte, het gummi tot op het kanfas doorborende snede in den band, juist even boven den velgrand.

Toen ging hij verder....

Maar een huis of tien voorbij de auto stapte hij, na haastig te hebben omgezien, de portiek van een groot huis binnen, en wachtte daar af wat er verder zou geschieden.

Hij behoefde niet lang te wachten.

Brace had nu het briefje gelezen, stopte het haastig in zijn zak, greep zijn stuurwiel, en haalde den handle over.

De wagen stooft als met een sprong vooruit!

„Ei ei, mijnheer schijnt haast te hebben! Hij wacht niet eens op de terugkomst van zijn meesteres, maar geeft er de voorkeur aan aan den haal te gaan! Mijn kattedelletje heeft dus geholpen! Nu vriend Brace, zullen wij eens om het hardst rijden maar ik heb zoo'n vermoeden, dat je met dien band niet ver komt, en daar je geen reservebanden op je wagen hebt, zul je wel een uurtje kwijt raken!”

Nog terwijl hij deze alleenspraak hield, had Raffles zijn schuilplaats weder verlaten, en ijde nu zoo vlug hij kon terug naar den tuin van zijn huis, haalde het motorrijwiel naar buiten, overtuigde zich, dat op het duozadel de groote tasch bevestigd was, die nog enkele vermommingsen bevatte, sprong op het zware rijwiel, trapte de quickstarter neer, en een oogenblik daarna stooft de Pope met groote snelheid door de Victoria-Street.

Van de auto van Brace was volstrekt niets meer te zien, maar daarom scheen Raffles zich zeer weinig te bekommeren.

Hij wist dat zijn trouwe machine, als het noodig was, gemakkelijk vijf en negentig kilometer per uur kon halen — en daartoe zou de kleine Mercedes met haar niet passende kleppen en met haar half-doorgesneden band wel niet in staat zijn!

Slechts nu en dan de vaart van zijn motorrijwiel verminderend, reed Raffles voortdurend voort, de breedste straten kiezend, totdat hij de grens van de wereldstad bereikt had.

En nu sloeg hij een van de voortreffelijk onderhouden Macadamwegen in, waarvoor dit gedeelte van Engeland terecht beroemd is, en in een goeden reuk staat bij motorwielrijders en automobilisten.

Het was de weg van Londen naar Folkestone, die havenplaats van de Zuid-Oostkust van Engeland, een twintigtal mijlen zuiderlijker van Dover gelegen, en vanwaar een geregelde dienst op Boulogne wordt onderhouden. In rechte lijn gemeten bedraagt de afstand tusschen de beide steden ongeveer honderd-twintig kilometer, maar daar de weg eenige bochten maakte, teneinde verschillende dorpen aan te doen, wordt hij tot honderdvijftig kilometer verlengd.

Niet zoodra had Raffles de wereldstad achter zich gelaten, of hij versnelde den gang van zijn motorrijwiel, en deed tegelijkertijd de groote elektrische lantaarn in het midden van het stuur ontgloeien.

De lichtbundel wierp een helder schijnsel op den weg en verlichtte dien daghelder tot op een afstand van bijna vijfhonderd meter.

In een vaart van bijna negentig kilometer per uur stooft de machine over den breeden weg, die op dit uur nog niet geheel en al verlaten was, maar waarop zich toch slechts zeer schaarsch voetgangers en voertuigen bewegen.

Het uur om te dineeren had reeds geslagen en Raffles voelde den honger wel eenigszins knagen, maar hij dacht niet aan ophouden, maar reed in een stuk door, totdat hij de drukke havenstad binnenreed.

Hij scheen hier den weg voortreffelijk te kennen, want hij aarzelde geen oogenblik, maar reed, nu heel wat langzamer, door verscheidene straten, naar de mijlenlange havenkade.

Raffles bracht zijn rijwiel pas tot staan voor de groote, helder verlichte garage, stalde daar zijn machine, nam het reçu in ontvangst, betaalde, gespte den koffer los, die zich op het duozadel bevonden had en richtte nu zijn schreden naar een winkel in eetwaren, waar hij een en ander insloeg, brood, kaas, een ham en andere benodigdheden.

Hij had zijn pet verwisseld voor een Zuid-wester en dit maakte zijn uiterlijk al dadelijk heel wat aantrekkelijker.

Belast met zijn valies, liep hij de kade op, informeerde hier en daar bij een der rondzwervende straatjongens en had spoedig een bootverhuurder ontdekt, dien hij echter eerst uit een dichtbijgelegen kroeg moest halen, waar de man verdiept was in de bestudeering van verschillende soorten whisky.

Niet zonder eenige moeite bracht Raffles den man aan het verstand, dat hij een snelle en betrouwbare motorboot wenschte te huren en aanvankelijk weigerde de man op dit late uur een boot af te staan, maar toen Raffles hem een hoog bedrag in het oor fluisterde, trok hij aanstonds bakzeil en wankelde in gezelschap van Raffles de deur uit, na den waard te hebben verzekerd, dat hij spoedig terug zou keeren — een verklaring, welke deze brave man waarschijnlijk niet anders verwacht had.

De beide mannen begaven zich naar de ligplaats der booten en Raffles zelf koos er een zeewaardig en toch gemakkelijk te besturen scheepje uit, liet de benzine- en oliereservoirs vullen, bracht zijn valies

zelf aan boord, betaalde de garantiesom, liet de boot losmaken en stak van wal.

Langzaam langs de kade varende, stuurde hij de boot verder, tot hij haar weder liet stilliggen, dicht bij steiger No. 20.

Hij meerde het kleine vaartuig en slaakte een zucht van voldoening.

„Aannemende, dat de auto van Brace onmogelijk harder dan zeventig kilometer kan hebben geloopt en in aanmerking nemende, dat zijn band onderweg moet zijn gesprongen, wat hem minstens anderhalf uur openthoud heeft berokkend, wanneer hij zich niet toevallig in de buurt van een zeer groot dorp bevond, heb ik nog wel drie uur voor den boeg, om mijne voorbereidselen te maken, tenzij de schurk onderweg tot inkeer mocht zijn gekomen, maar dat is niet waarschijnlijk, te oordeelen naar de haast, waarmede hij, zelfs zonder op mevrouw Gouray te wachten, het hazenpad koos.”

Hij had het valies in de kleine kajuit gebracht, schoof de raampjes voor de patrijspoorten dicht, opende het valies, nam er eenige kleedingstukken uit, die hij begon aan te trekken en liet ten slotte zijn gelaat al weder een verandering ondergaan.

Weliswaar had Brace hem slechts even gezien en de groote klep van zijn pet had zijn gelaat beschaduwd, maar met een man als Black Jim moest men rekening houden en zijn geheele plan zou in duigen vallen, als de schurk hem herkende!

Toen hij met zijn vermommen gereed was, stapte hij weer aan wal, begaf zich naar het telegraafkantoor, dat zich vlak tegenover den steiger bevond, en verzond een telegram aan zijn trouwen metgezel Charly Brand, die zich in gezelschap van zijn trouwen chauffeur James Henderson nog altijd te Boulogne bevond.

Pas toen hij dit alles gedaan had, keerde hij weder naar zijn motorboot terug, bereidde zich een eenvoudigen maaltijd en onderzocht vervolgens, om zich den tijd van het wachten te verkorten, den motor.

Het onderzoek scheen hem te bevredigen, want hij mompelde voor zich heen:

„Niet nieuw meer, maar van een voortreffelijk fabrikaat en voor een huurboot tamelijk goed onderhouden! Zij zal ons in ieder geval wel binnen drie uur over het kanaal brengen. Het is dan nog volkomen donker. Als Charly op zijn post is, dan kan

misschien vannacht nog alles beslist worden — tenminste wanneer de zaken zich toedragen, zooals ik vermoed!”

Het was bijna half elf in den avond, toen het oor van Raffles getroffen werd door het geluid van een snel naderende auto.

Hij kwam uit de kajuit en zag juist hoe een auto dicht bij den steiger stilstond.

De chauffeur kwam van zijn zetel en scheen zoekend rond te zien.

Raffles ging op de voorplecht staan en zwaaide met zijn hand, tot de chauffeur hem in het oog kreeg.

Het was Black Jim!

Hij scheen zeer gehaast te zijn, sprong op den steiger, bukte zich naar Raffles en zeide op fluisterende toon:

„Ben jij de man dien ik hebben moet?”

„Dat zal wel, maat!” antwoordde Raffles lakoniek. „Maar ik weet niet, of ik jou wel hebben moet! Heb je geen bewijsje?”

„Hier!” antwoordde Black Jim, en hij duwde Raffles het papiertje onder den neus, dat deze zelf hem eenige uren geleden tersluiks in de hand had gedrukt.

Het bevatte slechts weinige woorden:

„Alles is ontdekt. Maak je uit de voeten, zoo spoedig je kunt en voeg je bij de anderen in Frankrijk, op de bekende plek. G. moet onmiddellijk naar

elders vervoerd. Zeg dit aan den chef. Haast je, want er dreigt groot gevaar. Ga naar Folkestone, waar een van de mannen je met een motorboot bij steiger twintig zal wachten om je tusschen Boulogne en Calais af te zetten. Je kunt hem vertrouwen.”

Raffles deed of hij het briefje met de grootste aandacht doorlas, gaf het toen weder terug en zeide kortaf:

„Het is goed! Nu weet ik, dat je Black Jim moet zijn. Stap maar in. Ik geloof, dat er een vuiltje aan den knikker is. Maar wat moet er met je wagen gebeuren, man?”

„Loop naar den duivel! Hij is toch niet van mij!”

„Alles goed en wel — maar dat is te gevaarlijk! Stal hem maar liever in een garage — daar aan den overkant is er een! En haast je dan wat, anders krijgen wij het tij tegen! Waar zat je eigenlijk? Ik had je al een paar uur eerder verwacht.”

„Een gesprongen band!” bromde Black Jim voor zich heen. „Wacht dan maar even, ik kom dadelijk terug!”

Hij verwijderde zich weder, en Raffles keek hem een oogenblik spottend na, toen hij hem in de auto zag wegrijden.

Toen bromde hij voor zich heen:

„Je hebt al aan het spek geknabbeld, vriendlief — nog een oogenblikje dan valt het deurtje achter je dicht!”

HOOFDSTUK VI.

De hut tusschen de rotsen.

Voor er een kwartier verstreken was, keerde Black Jim weder terug.

Er lag een grimlach om zijn dunne lippen, toen hij grinnekend zeide:

„Ik heb den wagen verkocht — dat wijf van Gouray ziet me toch nooit weer terug! Tweehonderd pond schoone winst!”

„Dat heb je hem handig gelapt, kameraad!” zeide Raffles vol bewondering. „En kom nu gauw aan boord, want we moeten dadelijk vertrekken, anders kunnen wij de haven alleen maar met groote moeite uitkomen!”

Black Jim sprong aan boord, Raffles maakte het touw los, zette de motorboot in gang, en stuurde met groote behendigheid tusschen de andere vaartuigen door, naar den ingang van de haven.

Hij had de voorgeschreven lichten ontstoken, teneinde niet door de havenpolitie lastig te worden gevallen.

Het was een buitengewoon zachte avond en de sterren schitterden aan den wolkeloozen hemel.

Black Jim had zich op de voorplecht uitgestrekt en een pijp opgestoken.

Van het oogenblik af, dat hij den vasten wal verlaten had, scheen hij zich weder veilig te gevoelen.

Hij lag met de armen onder het hoofd naar de lucht te staren en bleef in die onbewegelijke houding, totdat de motorboot de havenhoofden achter zich had gelaten en zich op het kanaal bevond.

Toen richtte hij zich half op een elleboog op en vroeg aan Raffles, wiens gestalte vaag te onderscheiden was achter het kleine stuurwiel:

„Laat je meening eens hooren, kameraad — geloof jij, dat die schurk van een Gouray nog zal afdokken?”

Het kostte Raffles eenige moeite den kreet van

blijdschap te weerhouden die hem naar de lippen drong — de Engelsche groothandelaar leefde dus nog in ieder geval!

Zijn voorgevoelens hadden hem niet bedrogen!

Hij wist echter zich volkomen te beheerschen, haalde de schouders op en zeide:

„Dat moet je mij niet vragen, maat! Ik ken hem heelemaal niet — maar ik heb me laten vertellen, dat hij nog al koppig is uitgevallen. Als jullie hem denken te dwingen — dan kon je rekening wel eens verkeerd uitkomen.”

„O, maar we hebben wel middeltjes,” riep Black Jim op woesten toon. „Dacht je, dat wij hem niet konden dwingen, als hij weigerachtig bleef om den brief aan zijn vrouw te schrijven, waarin hij om honderd duizend francs vraagt! Dat is voor zoo'n rijken kerel nog maar een handvol geld! Maar hadden wij die honderd duizend francs maar.”

Weer haalde Raffles de schouders op, toen hij op een toon van twijfel zeide:

„Ik weet niet, of dat zal gaan, maat! En je kunt hem toch geen pen in zijn handen dwingen — je hebt van die kerels, die zich liever een kogel door hun kop laten schieten, dan voor dwang te bukken!”

„Dat zou ik wel eens willen zien!” schreeuwde Black Jim. „Hij moet dien brief schrijven! En als hij weigert, dan zullen wij beginnen met zijn voeten te roosteren boven een zacht vuurtje! Eens kijken of hem dat niet tot andere gedachten zal brengen! En als dat niet gaat — wel, dan zij ik wel kans om een van zijn welpen uit het huis te lokken — en wat hij niet voor zich zelf doet, dat zal hij toch wel voor die blagen doen! Ik weet, dat hij dol is op zijn kinderen!”

„Een prachtig plan, maat!” riep Raffles vol geest-

drift uit. „Dat moet je zien vast te houden! Het is schitterend — voor het geval het voetenroosteren niet zal helpen! Je hebt van die menschen die koppig blijven, al rooster je hun heele corpus van hun teenen tot het puntje van hun neus! Ik heb er, ondervinding van! Ik was eens bij de Platvoet-Indianen en daar....”

„Loop met je Platvoet-Indianen naar de hel en zeg me liever of je veel rum aan boord hebt,” viel Black Jim hem ruw in de rede.

„Een beetje maar, maat, en ik moet er zuinig op zijn! En denk er om dat je nuchter moet blijven, want in je briefje staat te lezen, dat jullie Gouray naar een andere plek moet overbrengen.”

„En de duivel hale al dien omslag!” riep Black Jim uit. „Wie kan ons dat geleverd hebben? Mijn kop er af, als die vervloekte Raffles hier weer niet de hand in het spel heeft gehad! Als ik er nog aan denk, dat de kerel mij nog op het laatste oogenblik door de vingers is gesnapt! Want nu ik er niet meer ben, om hem op de vingers te zien, zal hij wel kans zien, uit het huis van Gouray te ontsnappen! Daar moet hij nog zijn — ik ben er zeker van — al heeft mevrouw Gouray hem ook verstoopt!”

„Ik wil gekielhaald worden, maat, als ik een jota snap van alles wat je daar preuvelt!” riep Raffles misnoedig uit. „Waarover praat je eigenlijk?”

„Dat is waar ook — je weet er niets van!” bromde Black Jim ongeduldig voor zich heen. „Luister — dan zal ik je alles vertellen!”

En nu deed de bandiet Raffles een omstandig verhaal van alles, wat er geschied was, waarnaar de Gentleman-Inbreker met prachtig gespeelde inspanning luisterde, terwijl hij intusschen de boot met groote vaardigheid over de zachtkabbelende golven van het kanaal stuurde.

Nu en dan wierp hij een blik op zijn horloge.

Nadat Black Jim zijn verhaal geëindigd had, scheen hij niet veel lust meer te hebben om te praten, en hij verviel in een soort van halve sluimering, maar niet, nadat Raffles hem een glas had volgeschonken uit de veldflesch met rum, die hij eveneens te Folkestone had ingeslagen.

Na eenige uren varens — het was toen bij eenen in den nacht, doemden aan den gezichtseinder eenige lichten op, de Fransche kust kwam in het gezicht.

„Wat zijn dat voor lichten?” vroeg Black Jim,

die op dat oogenblik uit zijn dommelen toestand ontwaakte.

„Dat is Boulogne!” antwoordde Raffles lakoniek.

„Maar daar loop ik misschien gevaar, als je me daar aan wal zet!” riep Black Jim uit.

„Dat ben ik heelemaal niet van plan — ik zal je een kilometer of wat noordelijker aan land zetten — ik weet daar een heel veilige kreek, een prachtig natuurlijk haventje, een haventje om te zoenen.”

„In de buurt van een gebaanden weg?”

„Een gebaanden weg om voor te knielen!”

„En waar loopt die heen?”

„Waarheen je maar wilt.”

„Houdt je me voor den gek, kerel.”

„Welneen, maat — het is de zuivere waarheid! Je kunt daar den weg inslaan naar Boulogne, naar Calais, naar St. Omer, en naar Maples.”

„Dan is het wat anders! Maar voor den duivel man — waarom kijk je toch onophoudelijk op je horloge?”

„Dat doe ik, om te weten hoe laat het is!” antwoordde Raffles langs zijn neus.

„Stel je daar zooveel belang in?”

„Bijzonder veel belang — het is met het oog op het keurend tij, begrijp je wel? Jij bent zeker geen zeeman?”

„Neen, gelukkig!”

„Laat mij dan ook maar begaan — bemoei je er niet mee — ik heb een opdracht van den chef om je op de Fransche kust tusschen Boulogne en Calais aan land te zetten — en voor de rest geen nieuws.”

„Wat is dat witte daarginds?”

„Dat? Dat is de branding!”

„Daar zijn dus rotsen? Maar kunnen wij daar niet op te pletter loopen?”

„Welzeker — daartoe heb je niets anders te doen, dan er recht op aan te houden!”

„Maar bij alle duivels, de kerel staat mij met open oogen voor den gek te houden! Ik bedoel natuurlijk, of wij hier geen gevaar loopen!” schreeuwde Black Jim woedend.

„Geen aasje gevaar — geen schaduw van een schijntje! We varen netjes tusschen de klippen door en hoe minder je schreeuwt, hoe aangenamer of ik het zal vinden.”

De gewaande zeeman bromde nog iets voor zich heen, wat Black Jim niet verstond en vestigde toen al zijn aandacht op de snel naderende kust.

Het was een geluk, dat de nacht zeer helder was en dat Raffles als een ervaren zeeman de streek voortreffelijk kende.

Het scheen, dat hij regelrecht op de lijn van wit schuim aanhield, maar inderdaad richtte hij den steven naar een nauwen doorgang tusschen de klippen, en een kwartier later dreef de motorboot in kalm water, beveiligd tegen de heftige branding door de hoge klippen, die op dit oogenblik halverwege uit het water opstaken — de kentering was zoeven binnengetreden.

De boot matigde haar vaart aanzienlijk en het was duidelijk, dat Raffles naar een geschikte landingsplaats zocht.

Eindelijk scheen hij een geschikte plek gevonden te hebben.

Hij wendde het roer en langzaam gleeed de boot over het water, met afgezetten motor, om tenslotte een soort baai binnen te varen en op het vlakke strand voort te schuiven, tot zij stil lag.

„En nou ben je er, maat!” zeide Raffles. „Je bent wel geen erge vroolijke gezelschap geweest, en naar mijn smaak schreeuw je ook te hard, maar het was me toch aangenaam met je kennis te maken! Je kunt tegen die rots daar opklimmen en dan kom je op den weg, die naar Marquise en verderop voert. Ik wil je groeten.”

„Moet ik zoo uit de boot stappen?” gromde Black Jim. „Ik zie niets dan water. Er staat hier minstens nog een voet water om de boot.”

„Den volgenden keer zal ik voor Uedele valreeps-gasten laten fluiten!” zeide Raffles spottend. „Dan zal ik zorgen voor een mooi rood loopertje, dat Uedele zijn voetjes niet nat maakt! En maak nu gauw, dat je van mijn boot afkomt, anders zal ik je er af schoppen! Ben jij een boef met eere? Het lijkt Mallemie met de hondjes wel!”

Black Jim was door deze onverwachte ruwe toespraak zoo overbluft, dat hij zoo gauw als hij kon maakte, dat hij aan wal kwam, met natte voeten en al en zich haastig verwijderde, om langs de hem aangewezen rots omhoog te klauteren.

Het was een lastig werkje en hij had zijn aandacht hierbij zoo zeer noodig, dat hij in het geheel niet de beide zwarte gedaanten bespeurde, die zijn verrichtingen, goed verborgen, met de grootste kalmte gadesloegen en blijkbaar veel belangstelling stelden in zijn zonderling gekrabbel — nu eens

een paar stappen vooruit, dan weer een achteruit — of omgekeerd.

Die twee mannen waren Charly Brand en James Henderson, de onafscheidelijke metgezellen van den Grooten Onbekende, die, door zijn cijfertelegram gewaarschuwd, zich gehaast hadden, zich te begeven naar de plek, welke hij voor de landing had aangewezen en welke zij beiden zeer goed kenden.

Reeds op een mijl van de kust had Raffles hun seinen weten te geven, door met afwisselende tusschenpoozen het bakboordlicht met zijn hand te bedekken.

Eindelijk had Jim den bovenkant van de rots bereikt, waar hij hijgend stilstond en nog eens naar de boot omkeek.

Hij wuifde naar Raffles, dien hij vaag kon onderscheiden, maar deze zag hem blijkbaar niet en was reeds doende de boot weder van het zand los te maken, door de schroef met volle kracht te laten terugslaan.

Maar wel verre van de open zee weder op te zoeken, bracht Raffles de motorboot eenvoudig om een in de baai vooruitspringend rotsgedeelte heen en meerde haar weder aan den anderen kant, zoodat zij van den weg af onzichtbaar was.

Hij doofde hierop de beide lichten aan stuur en bakboord, sprong aan land en begon haastig de rotsen te beklimmen.

Nu en dan stond hij stil en liet den rauwen kreet van de zeemeeuw hooren, die bijna onmiddellijk op eenigen afstand beantwoord werd.

Eenige minuten later had Raffles op zijn beurt den straatweg bereikt — en plotseling doemden naast hem twee gestalten op.

Het waren Charly Brand en Henderson, die hem tegen de rots hadden zien opklauteren en zich nu haastig bij hem voegden.

Na een krachtigen handdruk met Raffles te hebben gewisseld, die Henderson vriendelijk toeknikte en hem op den schouder klopte, zeide Charly Brand haastig:

„De kerel, dien je hier hebt gebracht, is deze plek reeds voorbij, Raffles, hij is ons een minuut of drie voor, naar ik schat.”

„Laten wij hem dan snel volgen en zorgen, zoo weinig mogelijk gerucht te maken.”

Daarvoor nu bestond weinig vrees, want het gerucht van de branding op de klippen was zoo

sterk, dat zij zelfs luid moesten spreken, om zich voor elkander verstaanbaar te maken.

Maar nadat de drie mannen den weg gedurende eenige oogenblikken hadden gevolgd, maakte deze een bocht landinwaarts en langzaam werd het luid geraas van de branding minder.

Eensklaps bleef Charly staan en maakte een gebaar om ook zijn beide metgezellen tot stilstaan te dwingen.

„Wat is er?” vroeg Raffles zachtjes.

„Ik geloof, dat ik voetstappen voor ons uit heb gehoord!”

De drie mannen luisterden aandachtig.

En Charly bleek goed te hebben gehoord — voor hen uit klonken op den harden weg, die langs de rotsen liep, duidelijk de voetstappen van een enkelen man.

„Daar gaat ons loodsmannetje,” fluisterde Raffles opgewekt. „De kerel brengt ons regelrecht naar de plek, zooals ik wel verwacht heb!”

„Je telegram was eigenlijk wel een weinig te kort, om alles duidelijk te begrijpen, Raffles!” heram Charly. „Ik zou eigenlijk wel eens willen weten, wat ik hier nu in het holst van den nacht uitvoer, inplaats rustig in mijn voortreffelijk bed in het Hotel de la Gare te Boulogne te liggen.”

„Heel eenvoudig, Charly — wij gaan den man bevrijden, dien wij zelve vier dagen geleden op slechts weinige mijlen hier vandaan met zooveel succes van alles hebben beroofd, wat hij bij en aan zich had.”

„Gouray?”

„Niemand anders.”

„Hij leeft dus?”

„Dat moet wel — die schurk, zijn vroegeren chauffeur, dien ik in zijn huis herkende als Black Jim, een bandiet, met wien ik anderhalf jaar geleden eens een kleine uiteenzetting heb gehad en die lid is van de bende der Raven. Maar nu verder niet gepraat — als hij ons hoort, kan alles verloren zijn!”

Zonder een woord te wisselen, liepen de drie mannen nu voort en zij naderden nu weder dichter de kust.

Eensklaps stond Henderson stil en wees met uitgestrekte vinger naar een donkeren vorm op ongeveer tweehonderd pas afstand.

En bijna tegelijkertijd trok hij zijn twee met-

gezellen snel achteruit in een soort van natuurlijke nis, in den rotswand uitgespaard, die zich bijna loodrecht aan den kant van het land naast den weg verhief, die zich op deze plek ongeveer honderd meter boven den zeespiegel bevond en nog altijd steeg.

Het scherpe oog van den reus had in de duisternis een soort van hut of schuur ontdekt, midden tusschen de rotsen gelegen en blijkbaar te bereiken langs een smal pad, dat zich van den hoofdweg afscheidde.

En halverwege dat pad bewoog zich een gestalte voort — het was Black Jim, die zijn schreden naar de hut richtte.

Hij had zich juist even te voren omgewend en zou de drie mannen zeker op den helder verlichten weg gezien hebben, als Henderson de beide anderen niet snel in de nis had getrokken.

Een oogenblik later was de bandiet in de hut verdwenen.

Dadelijk verlieten de drie mannen hun schuilplaats, namen hun revolver in de vuist en ijlden langs het kronkelende voetpad naar de eenzame hut.

De deur was stevig gesloten en het eenige raam was met planken dichtgespijkerd.

Maar Raffles behoefde er slechts even op te wijzen — en het volgende oogenblik vlogen de planken aan splinters — Henderson had er het volle gewicht van zijn zwaar lichaam tegen geworpen.

In een oogwenk had Raffles zich door de gemaakte opening heengewerkt en nu stond hij in een tamelijk helder verlicht vertrek tegenover een viertal door schrik als verlamde kerels.

In een hoek lag een man op een soort brits uitgestrekt, waarop zijn lichaam stevig was vastgebonden en zijn naakte voeten bevonden zich boven de vlammen van een klein kolenvuur, dat reeds zijn zoolen blakerde....

„Handen op!” beval Raffles, in iedere vuist een revolver. „En wie zich durft te verroeren, is een kind des doods!”

Charly had zich intusschen eveneens door de opening gewrongen en opende de buitendeur voor Henderson.

En schuimbekkend van woede moesten de bandieten zich wel gewonnen geven — tegen deze overmacht van drie goedgewapende mannen waren zij niet opgewassen!

En terwijl Henderson hen een voor een op zeer onzachte wijze met dikke touwen boeide, sneed Charly snel de koorden los, die den ongelukkigen man op zijn brits vasthielden en hielp hem over-eind!

Het was de vermiste groothandelaar Gouray!

Een half uur later hadden de drie vrienden zich met den bevrijden Engelschman aan boord van de motorboot ingescheept en omstreeks datzelfde tijdstip drong de gewaarschuwde politie de eenzame hut binnen en nam daar de vier bandieten zonder eenige moeite gevangen.

Wie eenmaal het merk cigarettten
Dubec 3 rookt, vraagt geen ander.

De volgende aflevering (No. 402) bevat:

Het Spookhuis van Sèvres.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,

Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen, onderscheidenlijk van

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER, de gentleman-dief,

in fraai gekleurden omslag.

25 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,

sensationeele detective-verhalen,

in fraai gekleurden omslag.

20 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

BUFFALO-BILL.

De avonturen van den grooten woudlooper door hem zelf verteld
in fraai gekleurden omslag.

20 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

HET BOEK VOOR ALLEN

Elke aflevering bevat een
volledigen Roman.

25 Cent

Geen periodiek heeft
zoo'n rijken inhoud.

==== Zie de verrassing op den omslag. ====

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken en door
den Boekhandel.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

DUBEC No. 3

GOUD EN KURK

BESTE 3 CTS. CIGARET

GEMAAKT VAN HEERLIJKE
ECHT TURKSCHER TABAK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885